

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JULI 2011

Liahona

**Latinamerikanska
pionjärer, s. 16**

Hur man väljer väg i livet, s. 42

**Skriftstället som förändrade
allt, s. 50**

Oxen och templet, s. 68

Sions hopp, av Miroslava Menssen-Bezakova

Många sista dagars heliga färdades västerut till Saltsjäddalen i mitten av 1800-talet. Några år tidigare, den 1 augusti 1831, talade profeten Joseph Smith till de heliga i Missouri och ingav dem hopp inför framtiden i Missouri och inför deras eventuella färd västerut.

I en uppenbarelse till profeten sade Herren:

”Ty efter många prövningar kommer välsignelserna. Därför

kommer dagen då ni skall krönas med stor härlighet. Stunden har ännu inte kommit men är nära för handen.

Kom ihåg detta som jag säger er på förhand, så att ni kan lägga det på hjärtat och ta emot det som skall komma” (L&F 58:4–5).

Här ser vi några av dem som förblev trofasta, och de representerar alla som gick framåt i tro för att bygga Sion.

BUDSKAP

- 4** Budskap från första presidentskapet: Jag har bestämt mig!
Dieter F. Uchtdorf
- 7** Besökslärnarnas budskap: Kom till templet och gör anspråk på dina välsignelser

ARTIKLAR

- 16** Mi Vida, Mi Historia
Berättelser om tro och omvändelse av tio latinamerikanska sista dagars heliga.
- 22** Tro till att ta emot kallelsen
Jeffrey R. Holland
Den övertygelse som ledde pionjärerna att bosätta sig i ödsliga områden kan inspirera oss att ge vårt allra bästa till Guds verk.
- 29** "Så som jag har älskat er"
Barbara Thompson
Två egenskaper utmärker oss som lärjungar till Jesus Kristus.
- 32** Öar av tro: En berättelse om ihärdighet
Adam C. Olson
Familjen Coilas flytande ö representerar fysiskt vad de försöker göra andligt för sin familj.
- 36** Inte rädd för vatten
Adam C. Olson
Joseph var rädd för att gå ner under vattnet när han skulle döpas. Men hans familj hjälpte honom att övervinna rädslan.

AVDELNINGAR

- 8** Små och enkla medel
- 10** Vi talar om Kristus: Drick djupt ur det levande vattnets källa
Matthew Heaps
- 12** Vad vi tror på: Arbete är en evig princip
- 14** Tjänande i kyrkan: Kallad av Gud
Ramona Dutton
- 15** Vårt hem, vår familj: En kärleksfull mors livsuppgift
Peiholani Kauvaka
- 38** Sista dagars heliga berättar
- 75** Kyrkonytt
- 79** Förslag till familjens hemafton
- 80** Tills vi möts igen: I år är det ogräs — Dra upp det
Mont Poulsen

PÅ OMSLAGET
Framsidan: foto Mark J. Davis.
Baksidan: foto Kent Miles.

42

42 De talade till oss: Börja!

Von G. Keetch

En berättelse om brandmän på ett berg kan undervisa oss om hur vi får inspiration.

Se om du kan hitta Liahona som är gömd i det här numret.
Ledtråd:
Framåt vagnar!

58

46 Rakt på sak**48 Affisch: Skvaller****49 Vår plats****50 Hur jag vet: Svaret i vers åtta**

Angelica Nelson

52 Vårt ärade pionjärv

Thomas S. Monson

Vi kan lära oss mycket av våra första pionjärer.

54 Hjälper varandra i Indien

Charles och Carol Kewish

Ungdomar och unga vuxna hjälper till att mildra lidandet för personer som drabbats av översvämningar i södra Indien.

56 Från missionsfältet: En människas skräp är en annan människas skatt

Andrej Bozhenov

58 Fortsätt simma

Hur hanterade en av de främsta unga simmarna i Nya Zeeland sin pappas oväntade död?

68

61 Särskilt vittne: Varför är det viktigt att tjäna andra?

Dallin H. Oaks

62 De vägleder dig hem

Henry B. Eyring

Vår kärleksfulle himmelske Fader har satt ut resurser längs vägen som hjälper oss komma tillbaka till honom igen.

64 Ta med Primär hem: Templet är ett Guds hus

JoAnn Child och Cristina Franco

66 Pionjärdagen i Tahiti

Maria T. Moody

Se hur tahitiska barn firar pionjärdagen.

67 Vår sida**68 Kallelsen**

Corine Pugh

Isaac, Taurus och templet i Nauvoo.

70 För små barn**74 Konferenskort**

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper

Rådgivande: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktörer: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktionspersonal: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey,
Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Melissa Zenteno

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Seniorformgivare: C. Kimall Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Design- och produktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,
Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Ty Pilcher

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningsstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada, kontakta
kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta Customer

Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RC.Stockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00

Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona, Rm. 2420, 50 E.

North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller via e-post:
liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare")
publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fijianska, finska, franska, grekiska, holländska, isländska,
indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the United States
of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke kommersiellt
bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner
för detta anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2011 Vol. 135 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-
9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church
Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer information på internet

Liahona.Lds.org

FÖR VUXNA

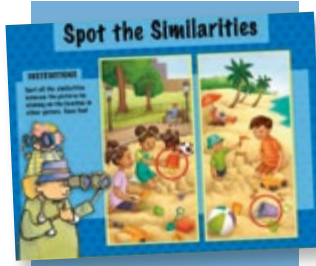
Familjen Coila bor på en flytande ö i Titi-
cacasjön. Ön är gjord av vass. Vetskapen
om hur den underhålls kan vi dra lärdom
av (se sidan 32). Se fler fotografier på
www.liahona.lds.org.

FÖR UNGDOMAR

Tolvåriga Monica Saili är en av de främsta
unga simmarna i Nya Zeeland. När hennes
far dog oväntat lärde hon sig att "sådan
som är svårt kan göra oss starkare. Man
måste bara fortsätta simma" (se sidan 58).
Se fler fotografier på www.liahona.lds.org.

FÖR BARN

Det finns aktiviteter för barn på
Internet på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på
www.languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÅR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Arbete, 12, 32

Den Helige Anden, 42, 47

Dop, 36, 46

Familjen, 15, 32, 39, 58, 67, 70

Fasta, 9

Herrens ömma barmhärtighet, 41

Hjälpföreningen, 7

Hängivenhet, 4, 22, 50, 58

Inspiration, 42

Jesus Kristus, 10, 29

Kallelser, 14, 68

Kyrkans historia, 9

Kärlek, 29

Lydnad, 22, 58, 80

Media, 47

Missionsarbete, 56

Moderskap, 15

Mormons bok, 38, 49, 56

Omvändelse, 16, 40

Pionjärer, 22, 40, 52, 66

Skriftstudier, 50

Skvallar, 48

Tempel, 8, 64, 67, 70

Tjänande, 29, 54, 61, 62, 68

Tro, 22, 32

Uppståndelse, 39

Vittnesbörd, 16, 38, 50

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i
första presidentskapet

Jag har bestämt mig!

Två små bröder stod uppe på en liten klippa med utsikt över det klara vattnet i en blå sjö. Det var en populär plats att dyka på och bröderna hade ofta pratat om att hoppa i — något de hade sett andra göra.

De ville båda hoppa men ingen ville vara först. Klippan var inte så hög, men för de båda pojkarna verkade det som avståndet ökade varje gång de lutade sig över klippan — och modet försvann snabbt.

Slutligen gick en av bröderna med bestämda steg fram mot kanten av klippan. Då viskade hans bror: ”Vi kanske ska vänta till nästa sommar.”

Men den första broderns beslutsamhet drev honom framåt. ”Jag har bestämt mig!”

Med ett plask var han nere under vattnet och kom snabbt upp med ett triumferande rop. Den andra brodern följde genast efter. Efteråt skrattade de båda åt den första pojkens ord innan han hoppade ner i vattnet: ”Jag har bestämt mig!”

Beslutsamhet är som att dyka ner i vattnet. Antingen har man bestämt sig för att göra det eller så har man det inte. Antingen fortsätter man framåt eller så står man still. Det finns inget mellanting. Vi ställs alla inför beslut som förändrar resten av vårt liv. Som medlemmar i kyrkan måste vi fråga oss själva: ”Ska jag hoppa i eller bara stå och titta ner vid kanten? Ska jag gå i vattnet eller bara känna av temperaturen i vattnet med tårna?”

Några syndar begås därför att vi gör något som är fel. Andra syndar begås därför att vi inte gör något alls. Att

bara vara ganska hängiven mot evangeliet kan leda till frustration, missmod och skuldkänslor. Detta borde inte gälla oss eftersom vi är ett förbundsfolk. Vi ingår förbund med Herren när vi döps och när vi är i Herrens hus. Män ingår förbund med Herren när de ordineras till prästdömet. Inget kan vara viktigare än att hålla ett förbund vi har ingått med Herren. Låt oss tänka på Rakels och Leas svar till Jakob i Gamla testamentet. Det var enkelt och rättframt och visade deras beslutsamhet: ”Gör ... allt vad Gud har sagt till dig” (1 Mos 31:16).

De som bara nästan är hängivna kan bara förvänta sig att nästan få sådana välsignelser som ett vittnesbörd, glädje och frid. Himlens fönster öppnar sig nästan för dem. Är det inte dumt att tänka: ”Jag ska vara halvt om halvt hängiven nu, men när Kristus kommer tillbaka ska jag vara 100 procent hängiven.”

Hängivenheten mot våra förbund med Herren är en frukt som kommer av omvändelse. Hängivenhet mot Frälsaren och hans kyrka stärker vår karaktär och vår ande så att Kristus, när vi träffar honom, omfamnar oss och säger: ”Bra, du gode och trogne tjänare” (Matt 25:21).

Det är skillnad på att ha en god föresats och att verkligen göra något. De som bara har för avsikt att vara hängivna kan hitta ursäkter för allt. De som verkligen är hängivna möter sina utmaningar öppet och säger till sig själva: ”Ja, det vore en bra anledning till att vänta, men jag har ingått förbund så jag ska göra det som jag har bestämt mig för att göra.” De söker i skrifterna och söker uppriktigt vägledning från sin Fader i himlen. De tackar ja till och ärar

sina kallelser i kyrkan. De går till sina möten. De går ut som hem- eller besökslärare.

Ett tyskt ordspråk lyder: "Löften är som en fullmåne. Om man inte håller dem från början så blir de mindre och mindre för varje dag som går." Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har vi lovat att gå lärjungeskapets stig. Vi har lovat att följa vår Frälsares exempel. Tänk dig hur välsignad och förändrad världen skulle bli om alla medlemmar i Herrens kyrka levde upp till sin sanna potential — omvända ända in i själen och beslutsamma att bygga upp Guds rike.

På sätt och vis står var och en av oss vid en beslutspunkt och tittar ut över vattnet. Det är min bön att vi ska ha tro, gå framåt, möta vår rädsla och våra tvivel med mod, och säga till oss själva: "Jag har bestämt mig!" ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

"Ett sätt att hjälpa eleverna förstå evangeliets principer är att låta dem rita. Att rita hjälper dem att utforska och uttrycka vad de vet om och vilka känslor de har för de berättelser och principer i evangeliet som diskuteras" (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 176). Du kan läsa artikeln, samtala om principen att vara hängiven mot evangeliet och sedan be dem som vill att rita en bild av en evangelieaktivitet som visar hängivenhet. Små barn kan behöva hjälp med att veta vad de ska rita.

UNGDOMAR

Allt jag kan ge

Alyssa Hansen

Jag var stressad över hur jag skulle betala för allt det jag ville göra under sommaren: lektioner, kurser, sommarläger och så vidare. Jag ville bara gråta. Men sedan började jag tänka på allt jag hade fått lära mig om att lita till och tro på Herren. Jag bestämde mig för att lägga situationen i Herrens händer och lita på att om det var hans vilja så skulle han bereda en utväg.

Det dröjde inte länge förrän mamma hittade en oinlöst check

från ett jobb jag hade tidigare under året, och dagen därpå fick jag lite pengar på posten som pris för att jag hade kommit på andra plats i en tävling. Det stärkte verkligen mitt vittnesbörd om att Gud lever, att han älskar och bryr sig om mig och att han vill hjälpa mig.

Jag var så tacksam och kände så stor kärlek till min himmelske Fader och Frälsare. Det kändes som om jag skulle brista! Jag ville visa

hur tacksam jag var. Jag ville prisa Gud så mycket jag kunde och dela med mig av den känslan. Andra har gjort det genom att komponera en sång, skriva en dikt eller måla en bild, men jag kände inte att jag kunde göra något av det. Jag insåg att det enda jag kunde ge som skulle vara tillräckligt var mitt liv — att vara "ett föredöme för de troende" (1 Tim 4:12), att ge mitt liv till Kristus. Det är allt han begär, och det är allt jag kan ge.

BARN

Har du beslutat dig?

När vi har lovat att följa Jesus Kristus så gör vi det som är rätt utan att komma med några ursäkter.

De här fyra barnen ska göra fint på en lekplats tillsammans med sin primärklass. Vem av barnen ser inte så beslutsam ut? Varför inte? Hur visar de andra att de har bestämt sig för att hjälpa till?

Ringa in fem saker som skulle hjälpa det här barnet att delta i tjänandeaktiviteten tillsammans med de andra. Kan du hitta en räfsa, en målarpensel, en stege, en hink och en spade?

Kom till templet och gör anspråk på dina välsignelser

Systrar, vi är verkligen välsignade. Frälsaren står i ledningen för denna kyrka. Vi leds av levande profeter. Vi har de heliga skrifterna. Och vi har många heliga tempel runt om i världen där vi kan ta emot de förrättningar som krävs för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Fader.

Först kommer vi till templet för egen del. ”Templets främsta syfte”, förklarar äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum, ”är att tillhandahålla de förrättningar som är nödvändiga för vår upphöjelse i det celestialet riket. Tempelförrättningarna leder oss till vår Frälsare och ger oss de välsignelser som kommer till oss tack vare Jesu Kristi försoning. Templet är det bästa universitetet som människan känner till. Det ger oss kunskap och visdom när det gäller världens skapelse. Instruktionerna i begåvningen visar hur vi ska leva under jordelivet ... Förrättningen består av ett antal instruktioner om hur vi bör leva och av förbund vi ingår om att leva rättfärdigt genom att följa vår Frälsare.”¹

Men vårt tjänande i templet slutar inte där. President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt: ”När du ... verkar som ställföreträdare för någon som befinner sig på andra sidan förlåten får du tillfälle att påminna dig om de förbund som du har ingått. Du förstärker ditt intryck av de stora och andliga välsignelser som hör samman med Herrens hus ... I förbunden och förordningarna centreras de välsignelser som du kan göra anspråk på i det heliga templet.”²

Kom till templet och kom sedan tillbaka. När vi ingår och håller tempelförbunden håller vi oss kvar på kursen mot den största av alla välsignelser — evigt liv.

Barbara Thompson, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Från skrifterna

Jes 2:3; 1 Kor 11:11; Upp 7:13–15; Läran och förbunden 109

Studera materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Vad kan jag göra?

1. Vilken upplevelse kan jag berätta om för att stärka dem jag besöker i deras beslutsamhet att komma till templet?

2. Hur kan jag göra anspråk på templets välsignelser?

Från vår historia

Profeten Joseph talade ofta till hjälpföreningssystemerna på deras möten. Eftersom templet i Nauvoo höll på att byggas undervisade profeten systrarna om läran och förberedde dem för att ta emot mer kunskap genom tempelförrättningarna. År 1842 sade han till Mercy Fielding Thompson att begåvningen ”skall föra dig ut ur mörker till underbart ljus”.³

Omkring 6 000 sista dagars heliga tog emot tempelförrättningar före uttåget ur Nauvoo. President Brigham Young (1801–1877) sade: ”De heliga har uppvisat en sådan iver över att ta emot förrättningarna och vi har känt en sådan iver över att betjäna dem att jag helt går upp i Herrens verk i templet, natt och dag. Jag sover inte mer än cirka fyra timmar per dygn, och går hem bara en gång i veckan.”⁴ Styrkan och kraften i tempelförbunden stärkte de heliga när de lämnade staden och templet på en resa mot det okända.

SLUTNOTER

1. Robert D. Hales, ”Templets välsignelser”, *Liahona*, okt. 2009, s. 14.
2. Boyd K. Packer, *Förbered dig för det heliga templet* (2003), s. 35.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 410.
4. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 10.

Gå till www.reliefsociety.lds.org för att få mer information.

Små och enkla medel

*”Med små och enkla medel uträttas mycket stort”
(Alma 37:6).*

MÅNADENS TEMPEL

Templet i Vancouver, British Columbia, Kanada

Den 2 maj 2010 blev templet i Vancouver i British Columbia i Kanada det 131:a templet som invigts under den här tidsutdelningen. Templet är 2 617 kvadratmeter stort och har ett doprum, ett celestialt rum, två begåvningsrum och två beseglingsrum. Inne har färgerna grönt, blått och guld använts för att hedra skogarna, havet och himlens majestät i västra Kanada. Skogskornellen, Brittish Columbias provinsblomma, porträtteras i målningar och tyger runt om i byggnaden.

Kvällen före invigningen deltog över 1 200 ungdomar i ett kulturellt evenemang. Föreställningen hette

”Ett ljus för världen” och skildrade Kanadas historia och folk. I början av föreställningen ändrade president Monson inledningspsalmen till Kanadas nationalsång och sade: ”Vi är här för att glädjas över Kanada med er.”

I invigningsbönen sade president Monson: ”Må alla som inträder här ha rena händer och rent hjärta. Må deras tro stärkas medan de arbetar här för dem som har gått före oss. Må de lämna templet med en känsla av frid, prisande ditt heliga namn.”¹

Uppifrån: Bilder av doprummet, dekorativa detaljer och det celestiala rummet i templet i Vancouver i British Columbia, Kanada.

SLUTNOT

1. Thomas S. Monson, ”Invigningsbön”, ldschurchtemples.com/vancouver/prayer.

Fastedagbok

Det brukade vara svårt för mig att fasta — tills jag började skriva fastedagbok. Nu när jag ska börja fasta skriver jag ner ett visst ändamål med fastan. Jag kan till exempel skriva: "Eftersom jag är så nervös när det gäller mitt nya ämbete som rådgivande för Bikupsflickorna så fastar och ber jag för att Herren ska välsigna mig så att jag känner mig lugn och säker i morgon när jag ska hålla min första lektion."

Under fastans gång skriver jag ner viktiga saker som händer, till exempel tankar, känslor och intryck jag får, och skriftställehänvisningar som har att göra med ändamålet med min fasta.

När jag berättar om mina önskningar för min himmelske Fader så välsignar han mig ofta på sätt som jag inte hade kunnat tänka mig. Sådant som annars kan verka vara tillfälligheter i livet får ett tydligt samband när jag skriver ner dem och ser hur de bidrar till min tillväxt och utveckling. Sedan 1996 när jag började skriva fastedagbok har jag sett hur min himmelske Fader har välsignat mitt liv. Jag vittnar om den otroliga andliga kraften som kommer av att fasta och ser fastan som ett tillfälle till "glädje och bön" (L&F 59:14).

Renee Harding, North Carolina, USA

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith, en trofast kvinna i kyrkan, lämnades att ensam ta hand om flera små barn medan hennes make satt i Liberty-fängelset under vintern 1838–1839. Pöbelhopar attackerade hemmet och en son dog nästan till följd av attacken. Som hustru till Hyrum Smith blev Mary änka när hennes make dödades i Carthagefängelset den 27 juni 1844. Hon och Emma Smith fick utstå många svårigheter tillsammans med sina män, Hyrum och Joseph Smith. Idag beundras Mary som en av de mest ståndaktiga pionjärerna i kyrkans begynnelse.

Mary gifte sig med Hyrum Smith den 24 december 1837. Hyrums första hustru Jerusha hade dött i barnsäng och Mary tog hand om Hyrums små barn som om de hade varit hennes egna. Hyrum och Mary fick också två barn tillsammans. Det ena barnet som hette Joseph F. Smith blev senare kyrkans sjätte president.

När de heliga lämnade Nauvoo för Saltsjödalen efter att Joseph och Hyrum hade lidit martyrdöden bestämde Mary sig för att göra resan. Hon och hennes barn tilldelades en grupp att färdas med, och gruppleadaren sade att hon skulle bli en börda för de andra och inte försöka göra den svåra resan. Mary svarade: "Jag ska komma före dig till dalen, och utan att be dig om någon hjälp."¹ Resan blev svår men hon kom med sina barn till Saltsjödalen den 23 september 1848, en dag före gruppleadaren som hade tvivlat på henne.

Mary Fielding Smith förblev trofast till slutet av sitt liv. Hon betalade tionde också när hon var fattig. När någon på ett olämpligt

Överst: Mary Fielding Smith går över slätten.
Ovan: Joseph F. Smith med familjemedlemmar vid Mary Fielding Smiths hem i Salt Lake City, omkring 1910.

sätt föreslog att hon inte skulle bidra med en tiondel av potatisen hon hade odlat det året, svarade hon: "Du borde skämmas. Vill du förmena mig en välsignelse? ... Jag betalar mitt tionde, inte endast därför att det är en Guds lag, utan också därför att jag väntar mig välsignelser därigenom."² Hon anlade en gård i Saltsjödalen och undervisade sina barn om evangeliet. President Joseph F. Smith sade senare: "Hon lärde mig heder, dygd, sanning och redbarhet mot Guds rike. Hon undervisade mig inte bara genom föreskrifter utan också genom sitt exempel."³

SLUTNOTER

1. Se Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain* (1966), s. 228.
2. Mary Fielding Smith, citerad av Joseph F. Smith, i *Conference Report*, apr. 1900, s. 48.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 36.

DRICK DJUPT UR DET levande vattnets källa

”Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta.” (Joh 4:14).

Matthew Heaps

Välfärdstjänsten

HAN ÄR DET LEVANDE VATTNET

”Vill du ta del av detta levande vatten [som det talas om i Johannes 4:14] och uppleva hur den gudomliga källan flödar fram inom dig till evigt liv?

I så fall, var inte rädd. Tro med hela ditt hjärta. Utveckla en orubblig tro på Guds Son. Låt hjärtat ropa i innerlig bön. Fyll ditt sinne med kunskap om honom. Överge dina svagheter. Vandra i helighet och i harmoni med buden.

Drick djupt ur det levande vattnets källa, ur Jesu Kristi evangelium.”

Äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum, *”Ett liv i överflöd”*, Liahona, maj 2006, s. 100.

Mitt arbete tar mig till samhällen över hela världen där människor inte har tillgång till rent vatten. Vår grupp arbetar med lokala styrande enheter och invånare för att tillhandahålla varaktiga källor till rent, livsuppehållande vatten, såsom brunnar och insamlingsanläggningar för vatten från naturliga källor och regn.

Dessa vattenprojekt leder till en betydande förbättring av livskvalitet. Folkets hälsa förbättras drastiskt eftersom det rena vattnet hindrar spridningen av tyfus, kolera och andra vattenburna sjukdomar. Ekonomin förbättras också eftersom föräldrar och barn som tidigare använde sin tid till att bära vatten nu kan ägna sig åt arbete och skola. Också i samhällen med en mångfald olika problem säger folket alltid att rent vatten är vad de helst vill ha.

Frälsaren verkade på jorden under en tid och på en plats där folket litade till brunnar för att få vatten. När han undervisade kvinnan vid brunnen och sade att ”den som dricker av det vatten jag

ger honom skall aldrig någonsin törsta” (Joh 4:14), sade han då också till oss att hans evangelium permanent uppfyller våra mest grundläggande behov? Jag tror det.

Jag kommer alltid att vara tacksam mot en kvinna i Kenya som undervisade mig om villigheten att arbeta för att få vatten. Jag träffade henne på en tillställning efter installationen av en brunn i hennes samhälle. Med tacksamhet berättade hon att den nya brunnen skulle förminska avståndet för henne att hämta vatten varje dag från 14 kilometer till en och en halv kilometer. Hon var överlycklig över möjligheterna som nu öppnade sig för henne.

Jag kom att tänka på hur det skulle kännas om *jag* var tvungen att gå en och en halv kilometer för att hämta vatten. Jag imponerades av hur hon lade allting — från hushållsarbete till odling — åt sidan medan hon gick sträckan för att hämta vatten. Hon kunde inte göra allt det andra utan vatten. Jag tänkte på hur

Frälsaren sade: "Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv" (Joh 4:14).

tung hennes börda var. Det krävs styrka och uthållighet för att bära vatten. Men för sin familjs skull var hon villig att gå 14 kilometer varje dag för att göra det.

Jag undrar om vi som får rent vatten ur kranarna i vårt hem ibland förväntar oss att vi ska kunna komma till Kristus lika lätt som när vi vrider på kranen för att få ett glas vatten. Eller är vi villiga att lägga andra sysselsättningar åt sidan,

även viktiga sådana, för att lära känna Jesus Kristus och hans Fader?

Jag vet att källan med levande vatten som Frälsaren erbjuder oss aldrig sinar och att det vattnet är rent och livsuppehållande. När vi kommer till honom med ett tomt glas så fyller han det, ofta så mycket att vi inte har förmåga att ta emot det. Han är verkligen det levande vattnet, ett uttryck för Guds kärlek. ■

VAD ÄR DET LEVANDE VATTNET?

- Det levande vattnet är Jesu Kristi evangelium.
- "Källan med levande vatten ... är en sinnebild för Guds kärlek" (1 Nephi 11:25).
- Det levande vattnet kan ge oss "evigt liv" (Joh 4:14; L&F 63:23).

För att få mer information om det här ämnet kan du läsa 1 Nephi 8; 11 och Richard G. Scott, "Trons och karaktärens omvandlande kraft", *Liahona*, nov. 2010, s. 43.

HUR VÄLSIGNAS VI AV DET LEVANDE VATTNET?

Kathleen H. Hughes, tidigare första rådgivare i Hjälpförningens generalpresident-skap, besvarade frågan i sitt tal "Välsignad av levande vatten" (*Liahona*, maj 2003, s. 13).

1. Det levande vattnet botar oss genom den Helige Andens kraft.
2. Det levande vattnet ger oss näring och uppehåller oss (se Matt 11:28).
3. Det levande vattnet ger oss frid och glädje (se Joh 14:27; L&F 101:16).

Om du vill kan du läsa Första Nephi 11:25 tillsammans med din familj eller en vän. Samtala om sambandet mellan källan med levande vatten och livets träd.

ARBETE

ÄR EN EVIG PRINCIP

Vår himmelske Fader och Jesus Kristus arbetade när de skapade himlarna och jorden. De skapade solen, månen och stjärnorna. De fick vattnet att komma samman och torra land att visa sig och plantor att växa. Sedan skapade de varje levande varelse i hav och på land. (Se 1 Mos 1; Mose 2.) Deras exempel visar oss att arbete är viktigt både i himlen och på jorden. (Se också Joh 5:17; 9:4.)

När Gud skapade mannen och kvinnan till sin avbild satte han dem i Edens lustgård (se 1 Mos 1:26–27; 2:8). När de senare hade drivits ut ur lustgården sade Herren till Adam: ”I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd” (1 Mos 3:19). Från den tiden arbetade Adam och Eva för att ta hand om sina egna och sina barns behov (se Mose 5:1).

Sedan Adam och Evas tid har arbete varit ett sätt att leva för alla människor på jorden. Vi arbetar för att sörja för vårt eget och vår familjs fysiska, andliga och känslomässiga välbefinnande. Föräldrar strävar efter att ha ett hem där de undervisar om arbetets principer. När föräldrar ger sina barn sysslor som passar deras förmåga och sedan lovordar deras arbete så hjälper de barnen att få positiva erfarenheter av arbete.

Till följd därav kan de utveckla en stark arbetsmoral, en bra inställning och grundläggande förmågor.

Vi bör också försöka hitta rätt balans mellan arbete och vila. Sex dagar i veckan kan vi få välsignelser av att blanda arbete med uppfriskande aktiviteter. Men på söndagar lovar Herren oss särskilda välsignelser om vi följer hans bud att avstå från timligt arbete och hålla sabbatsdagen helig (se 2 Mos 20:9–11; L&F 59:9–19).

Arbete är en del av vår himmelske Faders plan för oss i himlen och på jorden. Om vi är rättfärdiga får vi återvända för att bo hos honom. Där fortsätter vi att få möjligheter att arbeta när vi hjälper till att bygga Guds rike (se Mose 1:39). ■

När vi hjälps åt med arbetsbördan blir till och med de tyngsta bördorna lättare.

Vi har ansvaret att ta hand om oss själva och vår familj.

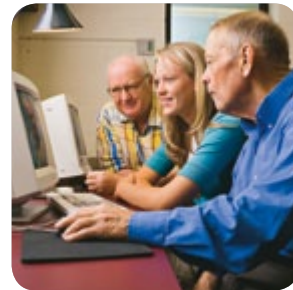
1. Föräldrar har en helig plikt att ta hand om sina barn (se L&F 83).

2. Barnen välsignas när de tar hand om sina åldrande föräldrar (se 1 Tim 5:3–4, 8).

3. Vi bör hjälpa våra släktingar när så är möjligt.

1. Vi stärker vår karaktär och utvecklar arbetsförmågor.

Vi får välsignelser när vi arbetar.

2. Vi känner glädje över Guds plan för oss på jorden.

3. Vi blir mer förberedda och oberoende när vi bygger ett tremånadersförråd av mat, vatten och andra förnödenheter.

"[Människan] skall ... arbeta och uträtta något nyttigt med sina händer, så att [hon] har något att dela med sig åt den som behöver" (Ef 4:28).

För mer information, se *Evangeliets principer* (2009), s. 153–157 och "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

KALLAD AV GUD

Ramona Dutton

Jag fick personligen lära mig vad det innebär att "kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem som har myndighet" (Trosartiklarna 1:5).

Min make och jag hade just flyttat till en ny ort och såg fram emot att komma till vår nya församling. Det visade sig att församlingsgränserna skulle flyttas och församlingen delas.

Efter kyrkan vår andra söndag satte församlingsskammaren upp en tid för oss att träffa den nya biskopen följande tisdagskväll. Efter ett kort samtal bad biskopen om min makes medgivande till att kalla mig som Primärs president i den nya församlingen. Sedan kallade han mig. Jag var helt chockad, men jag hade fått lära mig att aldrig tacka nej till en kallelse så jag sade att jag skulle göra mitt bästa.

Biskopen gav mig en lista på namn och bad mig träffa honom om två dagar då jag skulle ha valt några namn till rådgivare och en sekreterare. Jag kände mig överväldigad. När vi kom hem låste jag in mig på badrummet och grät. Sedan utgöt jag mitt hjärta till min himmelske Fader och uttryckte min oro över mitt nya ämbete. Jag kände ingen i den nya församlingen, och jag behövde hans hjälp. När jag hade avslutat bönen fylldes hjärtat av frid.

Morgonen därpå bad jag en bön och satte sedan igång med

mitt vanliga hushållsarbete. Listan på namn som biskopen hade gett mig låg på köksbordet och jag tittade till på den varje gång jag gick förbi. När jag hade tittat på listan ett flertal gånger var det två namn som utmärkte sig. Jag tog upp listan och läste namnen. När jag uttalade namnen kom en varm känsla över mig. Jag hade aldrig tidigare känt den Helige Anden så starkt.

Jag bad genast en bön till min himmelske Fader och tårarna rann nerför ansiktet när jag uttalade deras namn på nytt. Jag visste ingenting om någon av kvinnorna men kände att det var de som skulle vara mina rådgivare.

Senare på kvällen gick jag i huvudet igenom listan på namn. Det var ett namn som jag kom att tänka på varje gång jag såg listan framför mig. Hon blev min sekreterare.

Jag träffade biskopen dagen därpå och gav honom namnen på mina rådgivare och min sekreterare. Till min förvåning var det samma kvinnor som biskopen tänkte skulle fungera bra i Primär. När jag hade kommit till kyrkan på söndagen stod den förste rådgivaren i biskopsrådet utanför kapellet bredvid mig och pekade ut mina rådgivare och sekreteraren när

SÖK ANDENS LEDNING

”En person måste kallas av Gud för att få verka i kyrkan (se Trosartiklarna 1:5). Ledarna söker Andens ledning då de ska avgöra vem de ska kalla. De tar i beaktande den värdighet som kan krävas för ämbetet. De tar också i beaktande medlemmens personliga omständigheter eller familjeomständigheter. Varje ämbete ska gagna dem som betjänas, medlemmen och medlemmens familj.”

Handbok 2: Kyrkans förvaltning (2010), 19.1.1.

de kom. När jag såg systrarna var det som om jag redan kände dem. Anden bekräftade återigen för mig att de här kvinnorna hade kallats av Gud.

Jag visste att vi skulle kunna arbeta i harmoni tillsammans när vi tjänade Herren — och det gjorde vi. Fastän de här systrarna var främlingar för mig så var de perfekta för sitt ämbete. Herren visste vilka han skulle kalla. Vilken stärkande upplevelse det var att personligen uppleva vad det innebär att kallas av Gud genom profetia. ■

EN KÄRLEKSFULL MORS LIVSUPPGIFT

Peiholani Kauvaka

**Ovan: För-
fattarens far,
Moses, mor,
Lavinia och
brorsdotter
på tempel-
området i
Los Angeles i
Kalifornien
år 1999.**

När jag växte upp i Tonga hjälpte mamma ibland till att undervisa i seminariet. Från det att jag var fem år tills jag var 10 väckte hon mig ofta före seminariet och ledde mig till huset där lektionerna hölls. Fastän det var mindre än en halv kilometer att gå på stigen genom guavabuskarna brukade hon fråga mig: "Är du rädd?" Jag svarade modigt: "Nej."

Sedan brukade hon säga: "En dag måste du vara modig och tjäna din himmelske Fader. Han har gett oss allting, till och med en plan som gör att vi kan återvända och bo hos honom. En dag kommer du att gå ut som missionär och tjäna honom av hela ditt hjärta, din själ, ditt sinne och din styrka. Du måste förbereda dig nu för att bli en bra missionär."

Så småningom flyttade mina föräldrar och resten av familjen till Ontario i Kalifornien i USA. Mamma befann sig plötsligt i ett okänt land, utan att kunna tala språket och mitt i en kulturchock. Liksom en höna som samlar sina kycklingar under vingarna brukade hon samla ihop alla oss barn och gå ner på knä och vädja till sin himmelske Fader att inget av barnen han hade gett henne skulle falla bort från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Mina föräldrar använde familjebön, dagliga skriftstudier, regelbundna fastor, hemaftnar varje vecka och kyrkans möten för att söka vår himmelske Faders hjälp i att stärka vår familj.

Mina föräldrar uppmuntrade oss att uppföra oss som missionärer tidigt i livet. Vi hade alltid vita skjortor på oss till kyrkan och kortklippt hår som missionärerna. Som präst brukade jag välsigna sakramentet och mina yngre bröder förbereda och dela ut sakramentet som lärare och diakoner. Jag såg hur mamma och pappa iakttog oss för att se att vi trofast utförde våra plikter.

Innan jag åkte ut som missionär sade mamma: "Gör din del så gör jag min. Jag ska fasta och be för att du ska hitta personer att undervisa." Hon fastade och bad för alla fyra sönerna när de var ute som missionärer. Vi tjänade trofast och hedervärt allihop.

Under vårt sista samtal innan mamma dog sade hon: "Peiholani, jag har lärt dig allt som jag anser är det viktigaste i det här livet och i nästa. Och det är att Jesu Kristi evangelium är sant. Jesu Kristi sonande blod frälser din själ. Hedra förbunden du har ingått med Herren i templet. Om du gör allt detta så kan vår familj vara tillsammans igen en dag. Det vet jag utan tvivel eftersom vår himmelske Fader och Jesus Kristus lever."

Mitt vittnesbörd byggdes på evangeliet, av varje ord som mamma och pappa sade. Jag vet att vår familj kommer att vara tillsammans igen en dag eftersom mina föräldrar fullföljde sin uppgift att undervisa oss om evangeliet och leda oss till Frälsaren. ■

MI VIDA, MI HISTORIA

Berättelser om tro och inspiration av latinamerikanska sista dagars heliga.

De sista dagars heliga på de här sidorna återgav sina berättelser om sin övertygelse och tro på Jesu Kristi evangelium i en utställning på kyrkohistoriska museet nyligen. De representerar miljontals latinamerikanska heliga.

Tjugofyra berättelser visades i kyrkohistoriska museet i Salt Lake City i Utah till och med juni 2011. Multimediautställningen kan fortfarande ses online på lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.

Carmen Echeverría Wood

Carmen föddes i en religiös familj i Guatemala City i Guatemala. När hon var nio år undervisade kvinnliga missionärer från kyrkan hennes familj om evangeliet. Hon tyckte om att gå till Primär och pratade om en ny känsla av glädje i familjen. Ett år senare döptes familjen. Hon säger: "Det var en underbar, underbar tid." Hon minns att president David O. McKay (1873–1970) besökte Guatemala 1954 och undervisade barnen om tiondeprincipen. Vid 17 års ålder kallades hon att verka i centralamerikanska missionen och var tacksam att kunna berätta om "hoppet om ett bättre liv och om att få vara tillsammans för evigt".

Miriam Puerta Amato

Miriam kommer från Brasilien. Hon ville gå ut som missionär och fyllde i alla papper.

Sju veckor senare, med hela familjen samlad hemma, läste hon upp brevet där hon kallades att verka i Utahmissionen Temple Square i Salt Lake City. Hon säger: "När jag läste brevet var det intressant att höra att min familj skrek lika högt som när Brasiliens fotbollslag gör mål. Jag var också glad och visste att det var Herren som sände mig."

Nelson Mousqués

Kort efter det att Nelson föddes i Asunción i Paraguay träffade hans för-

äldrar missionärerna. "En dag satt pappa på verandan hemma och såg äldste Higbee och äldste Johnson, men han visste inte att de var missionärer", säger broder Mousqués. "Han bad min syster ta ut två stolar, för, som han sade, 'de här unga männen kommer att förändra vårt liv'. När äldsterna knackade på dörren öppnade han den och sade: 'Kom in. Vi har väntat på er.' Pappa och hela familjen blev medlemmar i kyrkan."

Robin Mendoza

Robin växte upp i Ecuador i fattiga omständigheter, men han ville ha ett bättre liv. En gång när han arbetade på en plantage 12 timmar om dagen bad han om vägledning, och det blixtrade till under bönen. Robin såg det som ett budskap från Gud om att det fanns hopp. ”Jag visste att mina känslor kom från Gud”, minns Robin. Han insåg att han kunde förändra sitt liv genom tro. Vid 16 års ålder åkte han för att arbeta i Guayaquil, där han döptes. Fortsatt inspiration ledde honom till Brigham Young-universitetet där han fullföljde sin ambition att få en utbildning.

Ursula Binder Brock

Syster Brock minns att hon funderade över livets mening redan när hon var fem år. När hon var tonåring i Venezuela undervisade missionärerna henne och hennes familj om evangeliet och de döptes. Fylld av tro kallades hon att bli grenens primärpresident vid 16 års ålder. Nu, efter att ha tjänat i många år, har hon insett att för henne så är tro ett val. Hon förklarar: ”Jag valde att ge rum åt Frälsaren i mitt liv. Jag har insett att försoningen är den underbaraste och mest osjälviska kärleksgärning som någonsin gjorts för mänskligheten. Min Frälsare och Återlösare, han som ger frid, har blivit min bästa vän — något som alltid är konstant.”

Lincoln Peters

Lincoln bodde med sin familj i Santiago i Chile tills hans mamma dog när han var 10 år. Därefter bodde han hos sin moster och morbror. När Lincoln var 18 år kom äldste Barton och äldste Bentley till hans mosters och morbrors hem. Lincolns moster och mormor tog genast emot evangeliet men Lincoln undvek missionärerna. En söndagsmorgon kom hans normalt så milda mormor in till honom på hans rum, slet täcket från sängen och sade att han skulle följa med dem till kyrkan. Chockad över mormoderns ovanliga beteende, och av respekt för henne, klev han upp och gick till kyrkan. Den dagen kände han något nytt och mäktigt i sin själ som förändrade hans liv. Han blev snart en av kyrkans första omvända medlemmar i Chile.

Luis och Karla Hernández

Luis och Karla träffades som tonåringar i Honduras. De började umgås och gifte sig snart. Luis som inte var medlem i kyrkan beundrade Karlas föräldrar som "behandlade varandra med respekt och kärlek, och det gjorde att jag ville lära mig mer om deras värderingar". Luis döptes snart och Karla och Luis besegrades i templet i Guatemala City i Guatemala. När de hade fyllt 30 fick de problem i sin relation. Karla lämnade hemmet och funderade över om deras tonårsvigsel var ett misstag. Luis fastade och bad Gud "föra Karla tillbaka hem, och det gjorde han. Det gjorde han." Idag är deras äktenskap starkare än någonsin.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí föddes i Argentina där hennes familj blev medlemmar i kyrkan. De emigrerade till Förenta staterna när hon var tonåring. Hon älskar att vara amerikan, men är lyckligast när hon får uppleva Argentinas kultur. "I Latinamerika är människorna mycket, mycket varma. De tar genast hand om dig. De blir vän med dig. De ser efter dig. De älskar att vara med familj och vänner och äta god mat. Det är underbart, och förmånen att få uppleva den delen av kulturen skulle jag inte vilja byta ut mot något annat."

Omar Canals

I Uruguay 1948 gav Omars mor sitt paraply till två kvinnliga missionärer. Det ledde till att hon började prata med missionärerna, och Omars äldre syster döptes senare. Omar föddes 1948 och var det första barnet som välsignades i Uruguaymissionen som hade bildats 1947. Omar och hans föräldrar döptes när han var åtta år. Några år efter att Omar hade gift sig med sin käresta emigrerade de till Förenta staterna. Omar som redan hade arbetat med olika utsändningar anställdes av kyrkan 1973 och tolkade till spanska under generalkonferenserna. ■

Tro till att ta emot KALLELSEN

Vi måste alla ha en övertygelse som brinner i hjärtat om att det här är Guds verk och att det krävs av oss att vi ger vårt allra bästa för att bygga upp Sions "öde platser".

Ar 1849, bara två år efter att de heliga hade anlänt till Saltsjödalen, ledde äldste Parley P. Pratt i de tolv apostlarnas kворum en expedition söderut. Ju längre söderut de färdades, desto svårare blev terrängen. Under färdens gång blev höjden över havet allt lägre. Det var en skillnad på 914 meter från kanten av Great Basin till platsen där Virgin- och Santa Clarafloderna sammanstrålar (strax söder om dagens S:t George i Utah). Väl där blev terrängen torr, sandig och ojäm av vulkanstenarna. Spanarna var inte glada. I en dagbok kan vi läsa:

"Tog oss igenom ojäm, stenig, sandig och nästan obeskriverlig mark som förvirrat kastats hit och dit ...

Ett vidsträckt land låg framför oss bestående av stora kullar, röda öknar, dystra slätter utan gräs, upprättstående klippstenar, lös torftig lera, sandsten, allt huller om buller. Kort sagt, ett land i ruiner som vänts ut och in och upp och ner av hemska jordbävningar från någon tidigare tidsålder."¹

Men hur oländigt landet än var söderut, såg de vindpinade, eroderade klipporna och ödemarken i kanjonen vid San Juan-området i öst mycket värre ut. Kyrkans ledare visste att det skulle bli svårt att tämja den här ogästvänliga, tidigare upptäckta delen av territoriet, men de ville ändå etablera samhällen för kyrkan där. Under en av de kvartalsvisa konferenserna i Parowans stav 1879 tackade 250 personer ja till kallelsen från president John Taylor att etablera San Juanmissionen. Med 80 vagnar och nästan 1 000 nötkreatur och hästar påbörjade de den mödosamma färd mot och igenom det majestätiska, utforskade territoriet med snötäckta berg och höga klippformationer.

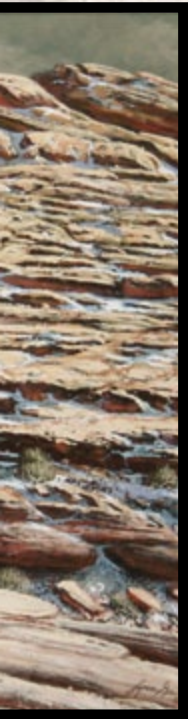
Medan de här första upptäckarna försökte ta den kortaste

SISTA VAGNEN, AV LYNN GRIFFIN

**Äldste
Jeffrey R. Holland**

i de tolv apostlarnas
kvorum

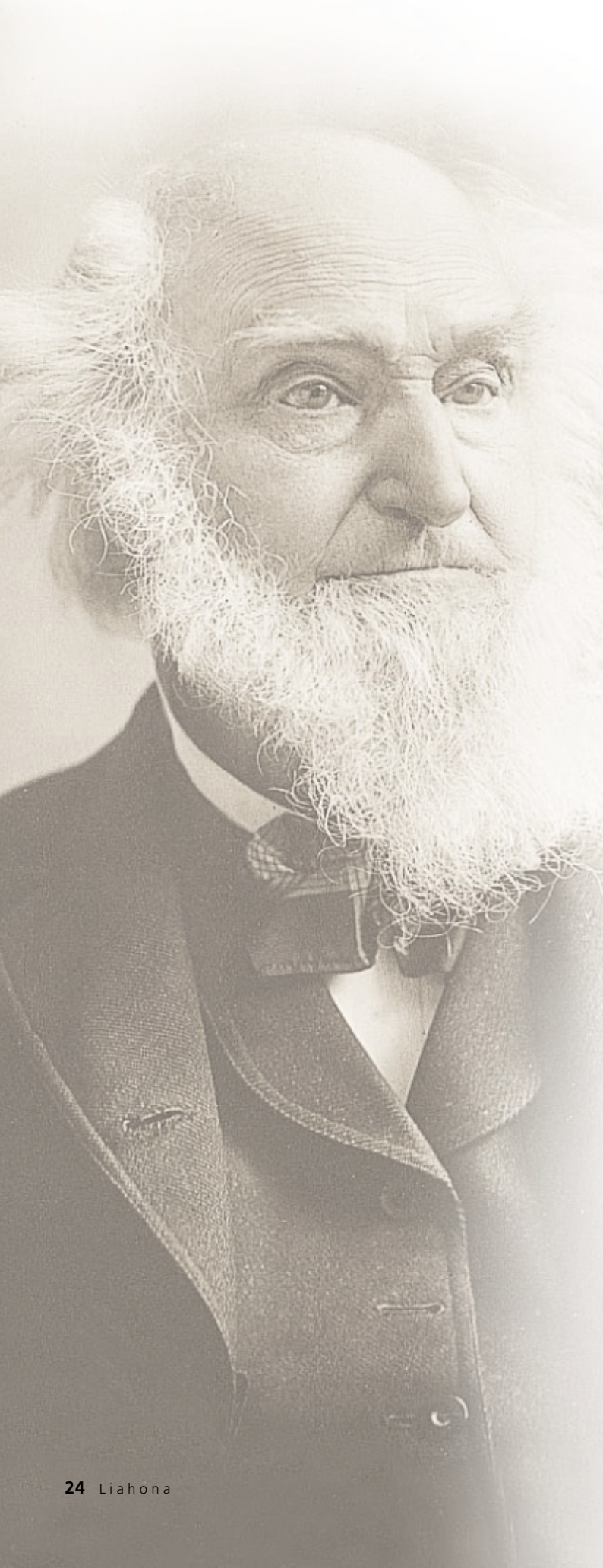
vägen till San Juan övervann de det ena hindret efter det andra, men snart kom de till det största och svåraste hindret av alla: den djupa kanjon där Colorado-floden rann fram. Mirakulöst nog hittade de uttröttade spanarna en smal spricka i kanjonen — en drygt 600 meter djup skreva som ledde nerför de röda klipporna till Coloradofloden nedanför. Detta enda livsfarliga håll i berget verkade vara det enda möjliga sättet att ta sig till östra sidan.

Bergsskrevan var för det mesta för smal för att hästar och ibland även män och kvinnor skulle kunna ta sig fram. Stup på över 20 meter skulle ha gjort det omöjligt för ett bergsfår, för att inte tala om lastade vagnar. Men de hårdade medlemmarna tänkte inte vända tillbaka, så med hjälp av svartkrut och verktyg arbetade de under hela december 1879 och januari 1880 på att forma en primitiv väg nerför kanjonens klippor.

När vägen var klar var nästa uppgift att få ner de 40 första vagnarna genom "hållet". De andra vagnarna, som väntade 8 kilometer längre bort vid Fifty-Mile Spring, kom senare.

De organiserade sig så att "ett dussin eller fler män med hjälp av långa rep drog i vagnarna bakifrån och saktade nedfarten. Hjulens bromsar hade låsts fast med kedjor så att de kunde kana, för att undvika katastrofen av att de skulle börja rulla.

Ett av de stora ögonblicken i pionjärernas historia var när den här gruppen heliga tog ner vagnarna, en efter en, nerför den farliga klippskrevan. När de kom

Vad är det vi ser i de här trofasta pionjärernas exempel? Vi ser det vi såg när de heliga flydde från New York och Pennsylvania och Ohio och Missouri, och sedan från sitt älskade Nauvoo över en istäckt flod, med templet snart brinnande i bakgrunden.

ner till botten på kanjonen började de genast ta sig över floden på en pråm som de hade tillverkat i det syftet. Det visade sig att Joseph Stanford Smith med familj hade den sista vagnen som tog sig ner den dagen.

Stanford Smith hade systematiskt hjälpt de tidigare vagnarna att komma ner, men på något sätt glömde gruppen tydligen att broder Smiths familj, som var sist, också behövde hjälp. Mycket upprörd över att han och hans familj tycktes ha övergivits ledde Stanford sina dragdjur, vagnen och familjen till kanten av klippskrevan. Två dragdjur sattes framför vagnen och en tredje häst bands fast *bakom* vagnen vid bakaxeln. Familjen Smith stod där för ett ögonblick och tittade ner genom det förrädiska hålet. Stanford vände sig till sin hustru Arabella och sade: "Jag är rädd att vi inte klarar det."

Hon svarade: "Men vi måste klara det."

Han sade: "Om vi bara hade några män som höll tillbaka vagnen så *kanske* vi skulle klara det."

Hans hustru sade: "*Jag* håller tillbaka den."

Hon lade ett lapptäcke på marken och på det lade hon sin lille son som treåriga Roy och femåriga Ada fick se efter. "Håll lillebror tills pappa kommer och hämtar er", sade hon. Sedan ställde Belle Smith sig bakom vagnen och tog tag i tömmarna på hästen som bundits fast där. Stanford började leda ner ekipaget nerför klippskrevan. Vagnen vinglade neråt. När vagnen skakade till kraftigt ramlade den bakre hästen omkull. Syster Smith sprang efter honom och vagnen och drog i tömmen av hela sin styrka och allt sitt mod. Hon ramlade snart också och medan hon släpades nerför tillsammans med hästen skar en vass klippa sönder hennes ena ben från häl till lår.

Denna tappra kvinna, med sönderrivna kläder och ett smärtsamt sår, höll fast i tömmen av hela sin styrka och tro, hela vägen nerför klippskrevan, ända till flockanten.

När Elizabeth Claridges (ovan) far kallades att flytta med sin familj till den oländiga Muddymissionen i det som idag är Nevada, USA, grät hon men förkunnade: "Jag skulle inte vilja att han var min far om han inte skulle göra det han har blivit kallad till."

När Stanford insåg att de faktiskt hade klarat att ta sig ner sprang han de 607 metrarna tillbaka uppför klippan i rädsla för sina barns välfärd. När han klättrade uppför kanten såg han att de inte hade flyttat på sig alls. Med det lilla barnet på armen och de andra två som klamrade sig fast vid honom och varandra, ledde han dem nerför klippkanjonen till sin oroliga mamma. På avstånd såg de fem män som kom emot dem med kedjor och rep. De här männen hade insett vilken svårighet familjen Smith befann sig i och kom för att hjälpa dem. Stanford ropade till dem: "Glöm det, killar. Vi klarade oss fint. [Belle] här är

all hjälp en karl behöver [för att klara resan]."²

När kallelsen kommer

Den här klipphålsexpeditionen är bara ett av många exempel på den dramatiska beslutsamhet och hängivenhet som de första medlemmarna visade efter att ha tackat ja till kallelsen från profeten när den kom. Ett annat exempel är bildandet av och kallelsen till Muddymissionen i det som idag är Nevada. Liksom så många av de första pionjärbosättningarna utlovade Muddy ett hårt liv, och det krävdes stor självrannsakan när kallelsen kom att bosätta sig där.

Några av de som kallades på 1860-talet måste ha ställt frågan: "Varför Muddy, av alla platser på jorden?" Det fanns faktiskt en del orsaker. För det första hade amerikanska inbördeskriget gett upphov till möjligheten att forsla varor via Coloradofloden. För det andra hade Cottonmissionen etablerats i städerna St George och Washington inte så långt bort när kriget hindrade tillgången på de traditionella råvarorna för tyg. Man antog att bomullen till missionen kunde odlas i Muddyregionen. För det tredje kände de sista dagars heliga starkt sin plikt att arbeta med de amerikanska urinvånarnas stammar i regionen i förhoppningen om att de skulle kunna ge dem mat och utbilda dem.

Men regionen bestod trots allt av en enslig, torftig ödemark. Den verkade nästan inte ha något att

erbjuda utom hetta och hårt arbete. Området var isolerat och till stor del öde, och floden som gav missionen sin identitet hade verkligen ett passande namn.

Hur och med vilken tro och beslutsamhet Muddy etablerades ska jag låta en av bosättarna berätta om. Hon representerar den gnista och det mod och den moraliska övertygelse som både unga och gamla hade — i det här fallet särskilt de unga. Elizabeth Claridge McCune skrev följande om sin fars kallelse att kolonisera Muddy:

”Ingen plats på jorden tycktes mig så kär vid femton års ålder som det kära gamla [samhället] Nephi [i Juab County i Utah]. Vi såg så ivrigt fram emot de regelbundna besöken av president Brigham Young och hans kompani! ...

Broder Brigham, bröderna Kimball och Wells med hela [deras] kompani hoppade ner från sina vagnar och gick över den blomsterprydda vägen ... till våra hem [där] en middag serverades ...

Vi gick allihop till [söndags-] eftermiddagens möte. Flickorna i vitt hade reserverat platserna längst fram. Predikningarna var storartade och vi var så glada, ända tills president Young tillkännagav att han hade några namn att läsa upp på personer som skulle kallas och inröstas som missionärer för att bosätta ... 'Muddy'. Hans ord fick nästan hjärtat att stanna på alla närvarande. Många av oss hade kallats att bosätta Dixie-området — men

Muddy låg så mycket längre söderut! Och var så mycket värre! Åh nej! Jag hörde inget annat namn utom 'Samuel Claridge'. O vad jag snyftade och grät, fastän tårarna kladdade ner

[min] nya vita klänning. Fadern till flickan som satt bredvid mig kallades också. Min kamrat sade: 'Vad är det? Vad gråter du för? Det gör inte mig ledsen. Jag vet att far inte kommer att göra det.' 'Det är en viss skillnad', sade jag. 'Jag vet att min far *kommer* att göra det och att inget kan stoppa honom, och jag skulle inte vilja att han var min far om han inte skulle göra det när han har blivit kallad.' Sedan började jag gråta igen ...

Eftersom vi precis hade flyttat in i ett nytt hus och hade det [så] bekvämt försökte många av våra vänner övertala far att behålla sitt hem och sin gård; att bege sig söderut för ett tag och sedan komma tillbaka. Men far

Kärnan i vår övertygelse är att verket inte bara borde gå framåt utan att det också kan och måste gå framåt. Annars vet jag inte hur mödrarna och fäderna kunde lämna sina barn i de torftiga gravarna på slätten och sedan, efter en sista titt, gråtande gå vidare mot Sion.

visste att det inte var en sådan mission han hade kallats till. 'Jag ska sälja allt jag äger', sade han, 'och använda mina medel till att bygga upp ännu en öde plats i Sion.'"³

Tro på verket

Vad var det som skapade då och som nu skapar lojaliteten och hängivenheten hos denna femtonåriga flicka och familjen som hon föddes i? Vad var det som fick henne att vända sig till sin något mindre ståndaktiga vän och förkunnna: "Jag vet att min far *kommer* att göra det och att inget kan stoppa honom?" Varifrån kom det mod som gjorde att hon också sade: "Och jag skulle inte vilja att han var min far om han inte skulle göra det när han har blivit kallad?"

Och de tre små barnen som såg sina föräldrar försvinna med en vagn nerför kanten på Coloradoflodens kanjon men litade på anvisningarna som de fått av sin mor? De satt ståndaktigt kvar, fast beslutna att inte flytta på sig eller gråta trots att de måste ha varit oerhört rädda.

Vad är det vi ser i de här trofasta pionjärernas exempel? Det är vad vi har sett under alla tidigare tidsutdelningar och med all säkerhet i vår tidsutdelning. Vi ser det vi såg när de heliga flydde från New York och Pennsylvania och Ohio och Missouri, och sedan från sitt älskade Nauvoo över en istäckt flod, med templet snart brinnande i bakgrunden. Det är vad vi såg när samma folk begravde sina döda i stort antal vid Winter Quarters, varefter de tvingades lämna isolerade gravar, ibland så små som brödlådor, i Wyoming nära Chimney Rock, eller när de skulle vada över Sweetwaterfloden, eller i en snövall vid Martin's Cove.

Det vi såg då och det vi ser nu hos alla välsignade heliga världen över är tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på detta verk och tro på att dess budskap är sant. Det var tro som tog en pojke till en skogsdunge för att be, och det var tro som gjorde att han ställde sig upp, överlämnade sig åt Gud för att återställa evangeliet och slutligen marscherade mot sin egen martyrdöd knappt två dussin korta år senare.

Det är inte att undra på att tro alltid har varit och alltid kommer att vara den första och bestående principen i

Det vi ser hos pionjärerna och det vi ser nu hos alla välsignade heliga världen över är tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på detta verk och tro på att dess budskap är sant.

evangeliet och i vårt arbete. Kärnan i vår övertygelse är att verket inte bara borde gå framåt utan att det också kan och måste gå framåt.

Annars vet jag inte hur mödrarna och fäderna hade kunnat lämna sina barn i de torftiga gravarna på slätten och sedan, efter en sista titt, gråtande gå vidare mot Sion. Jag vet inte hur en kvinna som Belle Smith annars kunde sätta sina barn vid kanten av en klippa och ta sin vagn nerför den farliga sluttningen. Jag vet inte hur Samuel Claridge annars kunde sälja allt han ägde och ge sig av för att bygga upp Sion i den öde Muddy-missionen. Den grundläggande drivkraften i de här berättelserna är tro — en bergfast, härdad, händelserik, andligt berikad tro på att detta är Guds kyrka och rike och att när man kallas, då gör man därefter.

En kallelse om övertygelse

Det finns fortfarande öde platser i Sion att bygga upp, och några av dem är mycket närmare än Muddy- och San Juanmissionen. Några av dem finns i hjärtat och i hemmet.

Därför utfärdar jag en kallelse om den övertygelse vi alla måste ha brinnande i hjärtat: att det här är Guds verk och att det krävs att vi gör vårt allra bästa. Min vädjan är att du ger näring åt din fysiska och andliga styrka så att du har en djup reservoar av tro att ösa ur när du ställs inför uppdrag eller utmaningar eller krav av ett eller annat slag. Be lite mer, studera lite mer, stäng ute bullret, dra

ner volymen, njut av naturen, nedkalla personlig uppenbarelse, rannsaka din själ och sök i himlarna efter ett sådant vittnesbörd som vägledde våra pionjärföräldrar. När du sedan behöver nå lite djupare inom dig och lite längre för att kunna möta livet och göra ditt arbete så kan du vara säker på att det finns något där nere att hämta.

När du väl har fått en tro själv är du redo att välsigna din familj. Det största tecknet på aktivitet och tjänande, på hängivenhet och lojalitet i den här kyrkan fortsätter att vara närvaron av starka familjeband. Jag säger detta fullt medveten om att en del av denna kyrkas majestät är den *enskilda* medlemmen. Ibland är den medlemmen nyomvänd. Ibland är medlemmen den enda medlemmen i kyrkan i sin familj. En enskild person någonstans fick själv sätta i trons fana och starta en ny generation i evangeliet. Men faktum är att tron vårdas bättre och skyddas mer och varar längre när det finns en familj som kan stärka den. Så när du har stått ensam, om du måste det, arbeta då flitigt för att se till att andra i din familj *inte* står ensamma. Bygg upp din familj och se till att tron är stark där.

När vi har gjort det kan vi tjäna kyrkan i vårt område eller på någon avlägsen utpost om vi kallas därtill. Då kan vi söka upp det förlorade fåret — medlem eller ickemedlem, levande eller död. Detta kan bara göras på ett vist och bra sätt när de andra 99 fåren, inklusive vår egen lilla flock, står tryggt i fållan medan vi är ute och

söker. Om vi har älskat och undervisat dem därhemma så vet de precis, liksom lilla Elizabeth Claridge gjorde: När kallelsen kommer kan du vara säker på att din far och mor, dina bröder och systrar kommer att göra det.

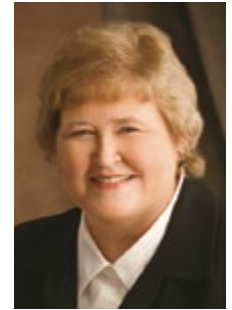
Det finns arbete att göra. Vi kan inte säga att alla våra medmänniskor har stark tro, att alla har en stark familj, att alla nära och fjärran har hört evangeliets budskap och blivit troende, undervisande och tempelgående sista dagars heliga. Världen blir alltmer ond och tiden vi har framför oss kommer att pröva också de bästa av oss. Men rättfärdighetens krafter segrar alltid när det finns människor som Stanford och Arabella Smith, Samuel Claridge och hans kavata dotter Elizabeth som ser till att de segrar.

Vi måste ha tro på detta verk — tro på det som alla troende kallas att göra, tro på Herren Jesus Kristus och på vår Fader i himlen. Vi behöver anpassa vår vilja till deras och sedan göra den viljan bergfast och pionjärstark. Om vi gör det vet jag att vi kommer att vara trygga och säkra i Guds kyrka och rike på jorden och dess ovevkliga framsteg. ■

Från ett tal under en utsändning av en statuskonferens den 12 september 2010 vid Brigham Young-universitetet.

SLUTNOTER

1. I Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer* (1973), s. 47.
2. Se David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West* (1959), s. 101–118; kursivering tillagd och standardiserad kommentering.
3. Elizabeth Claridge McCune, i Susa Young Gates, "Biographical Sketches", *Young Woman's Journal*, juli 1898, s. 292, 293; standardiserad kommentering.

Barbara Thompson
andra rådgivare i Hjälpföreningens
generalpresidentskap

”Så som jag har älskat er”

*Kärlek och tjänande är det
som utmärker oss som Kristi
lärjungar.*

Jag hade en gång en rumskamrat som var en förtjusande människa, men nästan allt jag gjorde verkade irritera henne. Jag tänkte:

”Hur skulle jag kunna irritera henne? Jag är ju så lätt att leva med. Eller hur?”

Eftersom hon inte var så förtjust i mig använde jag det som en ursäkt att inte älska henne heller. Som väl var kom jag att tänka på ett råd som en biskop hade gett under ett sakramentsmöte medan jag gick på college. Jag minns tydligt hans råd: ”Om det finns någon som ni inte tycker så mycket om så har ni förmodligen inte tjänat den personen tillräckligt. Om ni tjänar en person så kommer ni att älska den personen.”

När jag hade tänkt över rådet från biskopen bestämde jag mig för att jag behövde tjäna min rumskamrat och sätta biskopens råd på prov. Jag började leta efter små sätt att hjälpa min

rumskamrat, visa henne vänlighet och vara mer lyhörd för vad hon behövde och ville.

Ett underverk skedde nästan omedelbart! Jag insåg att jag verkligen älskade henne. Hon var en underbar, begåvad person. Det var en välsignelse för mig att få dela lägenhet med henne. Jag förundrades över hur min syn på henne förändrades på så kort tid.

Älska och tjäna andra

Om vi studerar Johannes 13 får vi lära oss om några av de viktigaste lärdomarna Frälsaren undervisade om under sin jordiska verksamhet, bland annat följande:

1. Tjäna varandra.
2. Älska varandra.

När Frälsaren och hans apostlar träffades för att äta påskmåltiden var

Jesus ville att de tolv skulle lära sig att ödmjukhet och tjänande är värdiga egenskaper som bör eftersträvas. Och han vill det samma för oss. Han lärde att ingen är så viktig att han eller hon inte kan tjäna andra.

stämningen i rummet troligtvis dämpad. Frälsaren visste att han skulle offras och korsfästas. Jag är övertygad om att även om apostlarna då inte förstod betydelsen av händelserna den kvällen så skulle de snart få lära sig och förstå Frälsarens mission bättre.

Efter måltiden tog Jesus en linneduk, hällde vatten i ett fat och tvättade fötterna på alla som var där. Frälsaren tvättade fötterna i vördnad och

ödmjukhet medan han otvivelaktigt kämpade med sorg över de händelser som snart skulle inträffa, bland annat det förestående förräderiet.

Petrus som visste att Jesus var Messias och den utlovade Frälsaren vill hellre tjäna Herren än låta Herren tjäna honom. "Om jag inte tvättar dig", sade Frälsaren, "har du ingen del i mig" (Joh 13:8). Då gav Petrus villigt sitt samtycke till Frälsarens kärleksfulla tjänande.

Efteråt förklarade Jesus:

”Ni kallar mig Mästare och Herre och det med rätta, ty det är jag.

Om nu jag, er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter.

Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort mot er” (Joh 13:13–15).

Jesus ville att de tolv — och han vill detsamma för oss — ska lära sig att ödmjukhet och tjänande är värdiga egenskaper som vi bör eftersträva. Han lärde att ingen är så viktig att han eller hon inte kan tjäna andra. Faktum är att en av de saker som gör oss stora är vår villighet att tjäna och ge av oss själva. Som Frälsaren sade: ”Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare” (Matt 23:11; se också Luk 22:26).

Följ Frälsarens exempel

Detta får mig att tänka på det tjänande som utförts efter några av de naturkatastrofer som har ägt rum under de senaste månaderna och åren. Vi har bevittnat stormar, jordbävningar, svält och farsoter. Det finns många berättelser om människor som, fastän de själva led, tog hand om andra som var skadade, sjuka eller hade andra behov.

När en jordbävning i Peru hade förstört tusentals bostäder lämnade en biskop de sönderfallna ruinerna av sitt eget hus och skyndade för att se att alla medlemmarna i församlingen var vid liv och välsigna och trösta sin lilla flock.

Medan en mor i Haiti sörjde förlusten av egna familjemedlemmar efter en jordbävning hjälpte hon ändå till att mildra rädslan och lindra hjärtesorgen hos andra. Hon stärkte personer som överlevt och hjälpte dem hitta mat och tak över huvudet.

Unga vuxna i Chile skyndade sig att hjälpa till med distributionen av mat och förnödenheter till personer som drabbats värst av en jordbävning där. När dessa medlemmar tjänade andra motsade deras glada ansikten och villiga händer det faktum att deras egna omständigheter inte heller var de bästa.

Alla dessa personer och många andra följde Frälsarens vädjan att ”göra som jag har gjort mot er” (Joh 13:15). Senare i Johannes kapitel 13 kan vi läsa:

”Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.

Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar” (verserna 34–35).

Har du lagt märke till hur ofta kyrkans ledare — från president Thomas S. Monson till de tolv apostlarna, till lokala presidentskap, biskopsråd och lärare — uttrycker sin kärlek till dem de tjänar? Denna kärlek kommer som en följd av att man följer Frälsarens exempel.

Vi visar vår kärlek till andra genom att tjäna dem. Kanske är kärlek och tjänande en och samma sak. Kärlek och tjänande är det som utmärker oss som Kristi lärjungar. ■

VISA KRISTUSLIK KÄRLEK

”Låt oss älska varandra oupphörligen. Och låt oss speciellt vara till hjälp för våra bröder och systrar under svåra tider ...

När vi räcker ut vår hand och hjärta mot andra i kristlig kärlek händer något underbart med oss själva. Vår egen ande helas, förädlas och blir starkare. Vi blir lyckligare, fridfullare och mer mottagliga för den Helige Andens viskningar.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Du är mina händer”, *Liahona*, maj 2010, s. 70, 75.

Nelson Coila (till vänster) lägger ett nytt lager totoravass på Utama, den flytande ö på Titicacasjön där han och hans familj (ovan) bor.

ÖAR AV TRO: EN BERÄTTELSE OM IHÄRDIGHET

Det är bara genom att regelbundet bygga på sin ö som familjen Coila underviker att sjunka.

Adam C. Olson Kyrkans tidningar

Nelson och Dora Coila bor på en ö — inte en vanlig ö gjord av klippor som skjuter upp ur ett hav eller en sjö — utan en ö de har byggt själva av enbart flytande vass på Titicacasjön i Peru.

Det krävs tro att bygga en ö och göra den till sitt hem. Det är bara 1,2 meter av lagrade vasstrån som håller upp familjen och ett dussintal hyddor på ön ovanför det tiogradiga vattnet,

och naturens element hotar hela tiden att bokstavligen talat förintat deras hem som ön utgör.

Men för Nelson och Dora representerar ön fysiskt vad de försöker bygga upp andligt i sin familj: En ö av tro som ska hålla stånd mot världen.

Det de har lärt sig under hela processen är att tron till att bygga alltid måste åtföljas av ihärdigheten att bevara.

UROFOLKETS FLYTANDE ÖAR

Utama är en av omkring 50 öar i ett samhälle av flytande öar där det bor flera hundra ättlingar till urofolket som har bott på sådana öar i hundratals år.

Det är inte ovanligt att flera familjer, som ofta är släkt med varandra, bor på en och samma ö och delar på underhållsarbetet.

En annan familj delar Utama med familjen Coila. På de största öarna bor så många som 10 familjer.

Öarna är löst fastbundna med ett långt rep som ankrast fast vid sjöbädden, men 2010 stärktes ankaren efter att en stark vind hade slitit bort över 40 öar från sina platser och fört dem flera kilometer bort.

Anledningen till ihärdigheten

För urofolket som har byggt och bott på dessa öar i generationer är totoravassen en viktig del av det dagliga livet. Vassen som växer på grunda ställen i Titicacasjön kan användas som bränsle till matlagningsseldar. Dess rot kan ätas. Dess fröskal kan användas för medicinska syften. Och naturligtvis är nästan allting byggt av den vassen: Deras bostäder, de traditionella båtarna, vaktornen, själva öarna och till och med skräpkorgar.

Urofolket bygger öarna genom att lägga lager på lager av vass. Men som byggnadsmaterial håller totoravassen inte länge. Solen torkar ut den under torrperioden. Fukten under

regnperioden påskyndar multnandet. Och bottenlagren under vattenytan bryts gradvis ner. Den konstanta erosionen av familjen Coilas ö innebär att Nelson måste lägga på ett nytt lager med vass var tionde till femtonde dag.

”Att bygga ön var bara början”, säger han. ”Om jag slutar att lägga på vass kommer ön sakta att vittra sönder. Men ju fler lager jag lägger på, desto starkare blir ön med tiden.”

Faran med att skjuta upp

Att lägga på ett lager med vass är inte komplicerat eller svårt, men det kräver arbete. Det vore lätt att skjuta den uppgiften framför sig.

Men om man gör det ökar risken att en familjemedlem sätter foten på en svag punkt och hamnar i det kalla

vattnet. Det kan bli lite besvärligt för vuxna, men det kan vara livsfarligt för små barn som paret Coilas tvåårige son Emerson.

Därför lägger Nelson på ett nytt lager med vass idag, med vetskap om att det innebär varje familjemedlems säkerhet i morgon.

Det är en lärdom om ihärdighet som har haft stor betydelse för familjen Coila.

Ihärdighetens följder

Ihärdighet är att framhärda i att göra något trots motstånd.¹ Dora lärde sig hur viktigt — och hur svårt — det kan vara att vara ihärdig efter att hon hade döpts 1998.

När Dora var 17 år döptes hon och hennes yngre syster Alicia. Därigenom hjälpte de till att öka kyrkans

För familjen Coila — Nelson, Dora och Emerson — och urofolket som bor på Titicacasjön, är totoravassen viktig för livsuppehållet. Men liksom evangeliets principer måste den användas regelbundet.

STÄRK TRON STÄNDIGT

”Oavsett hur stor tro vi nu har att lyda Gud, måste vi ständigt stärka den

och alltid friska upp den ... Att lära sig börja tidigt och fortsätta oavbrutet är nycklarna till andlig förberedelse. Förhalande och ombytlighet är dess ärkefiender.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig”, *Liahona*, nov. 2005, s. 38.

TROFASTA FAMILJER

”Jag kände mig så ödmjuk när dessa trofasta medlemmar på de flytande öarna

i Titicacasjön bad mig be för deras lilla ö Apu Inti, och be Herren välsigna [deras] hem och familjer.”

Äldste Ronald A. Rasband i de sjuttios presidentskap, ”Speciella upplevelser”, *Liahona*, maj 2008, s. 12.

För att lära dig mer om äldste Rasbands besök till urofolkets öar går du till conference.lds.org och navigerar till det här talet från generalkonferensen i april 2008.

För att se fler fotografier från den här berättelsen går du till liahona.lds.org.

tillväxt på urofolkets öar. Men omkring en månad senare förbjöd deras far dem att ha något att göra med kyrkan.

Men något konstigt hände med flickorna. Plötsligt var de inte så trevliga att ha att göra med och de bråkade mer. Deras far insåg att de förändrades till det bättre under tiden när de deltog i kyrkans aktiviteter.

”Det gjorde att han ändrade sig”, säger Dora. ”Han började väcka oss tidigt för att se till att vi kom till kyrkan i tid.”

Förändringen som evangeliet åstadkom i deras liv tillskriver Dora de små saker som hon och Alicia gjorde regelbundet, som att betala tionde, be, studera skrifterna, hålla sabbatsdagen helig och förnya sina förbund varje vecka genom att ta del av sakramentet.

När Doras far senare själv hade upplevt vilka förändringar som tro och ihärdighet åstadkommer² så blev han medlem i kyrkan tillsammans med resten av familjen.

Ihärdighetens belöning

Det krävs av Herrens förbundsfolk att de framhärdar i att göra det som är rätt, trots motstånd. Men Herren utlovar stora välsignelser till dem som ihärdigt ber,³ håller buden,⁴ följer

uppenbarelser,⁵ söker i skrifterna⁶ och arbetar i hans vingård.⁷

Genom familjen Coilas erfarenhet när det gäller att bevara sin ö av tro, både bokstavligt och bildligt, har de upptäckt att ihärdighetens belöningar är verkliga. ”Ibland kvävs vi nästan av de dagliga rutinerna med arbete, matlagning och annat”, säger Nelson. ”När vi glömmer Gud blir allt komplicerat. Vi får mer problem och allt börjar falla sönder.”

Nelson stannar upp och pekar på ett nytt lager med vass som han lade på morgonen. ”Om vi är ihärdiga”, säger han, ”om vi ber, studerar, fastar och har hemaftnar regelbundet så blir vi starkare.” ■

SLUTNOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e utg. (2003), ”diligence”; se också ”persevere”.
2. Se Alma 32:41–43.
3. Se 1 Nephi 2:18–19; 10:17–19; Enos 1:12.
4. Se 1 Nephi 15:8–11; 16:28–29; Enos 1:10; Mosiah 1:11; 4:6.
5. Se Mosiah 1:16; Alma 12:9–11.
6. Se Mosiah 1:6–7; Alma 17:2.
7. Se Jakob 1:19; 5:75; Moroni 9:6.

BARN

Inte rädd för vatten

Joseph från ön Apu Inti på Titicacasjön i Peru

Adam C. Olson Kyrkans tidningar

Sjuårige Joseph har vuxit upp med vatten i närheten. Eller snarare har han vuxit upp med vatten *omkring* sig, det kalla vattnet i Titicacasjön i Peru. Så är det när man bor på en liten ö som är gjord av flytande vass.

Joseph och hans familj tillhör uro-folket som har byggt och bott på flytande öar på Titicacasjön i hundratals år. De fiskar i sjön. De badar i sjön. De rör över sjön för att ta sig från ö till ö.

Man kan kanske tro att Joseph som är så van vid vatten inte skulle vara nervös för att stå i en dopbassäng om några månader för att döpas. Men han känner likadant som många andra barn.

”Jag tycker det ska bli spännande”, säger han. ”Men jag är lite rädd för att gå ner under vattnet.”

Med tanke på allt vatten runtomkring urofolkets barn har de fått lära sig att vara försiktiga. När Joseph berättade för sina föräldrar om sin rädsla pratade familjen om dopet under familjens hemafton, och Joseph och hans pappa övade på hur man skulle göra.

”Pappa ska döpa mig”, säger Joseph. ”Han hjälpte mig så att jag inte är så rädd.”

Nu förbereder sig Joseph flitigt för sitt dop. Han är extra angelägen om att vara uppmärksam i Primär och att lära sig trosartiklarna. Han vet att det hjälper honom nu och i framtiden.

”Jag ska gå ut som missionär”, säger han. ”Som Nephi sade ska jag gå och göra det som Herren har befallt” (se 1 Nephi 3:7). ■

NÅGRA AV JOSEPHS FAVORITER

- Berättelsen om när Nephi hämtar mässingsplåtarna (se 1 Nephi 3–4).
- Tionde trosartikeln.
- Leka med sin syster, sin systerdotter (ovan) och sin systerson.
- Äta stekt forell och potatis.
- Ta hand om sitt lamm.

JAG FÖRSVARADE MIN AVHANDLING — OCH MORMONS BOK

När jag studerade vid universitetet krävde specialkursen som jag gick på att eleverna skrev en avhandling. Två lärare övervakade och godkände varje elevs avhandling.

I min avhandling hade jag valt att forska i och analysera krigsföringen i Mormons bok. Jag pratade med en

lärare om min idé och han gick med på att vara en av mina handledare. Han gav också förslag på en annan lärare som kunde bli den andra handledaren.

Jag träffade den andra läraren för

Nästan omedelbart gick han till våldsam attack — inte mot min avhandling utan mot Mormons bok. Jag bar mitt vittnesbörd om Mormons bok så lugnt jag kunde.

att förklara vad min avhandling gick ut på. Så fort jag nämde Mormons bok ändrade han hållning och började kritisera kyrkan. Jag lyssnade utan att säga något tills han var klar och förklarade sedan kortfattat att jag ansåg att han hade missförstått vår tro. Han verkade inte övertygad men till min förvåning gick han med på att vara min handledare.

Efter att ha gjort efterforskningar och skrivit i nästan ett år lämnade jag in avhandlingen för fakultetens godkännande. Under det året hade jag kommit in på en juridikutbildning och

jag behövde avsluta projektet för att kunna ta examen och gå vidare.

Inom en vecka fick jag ett e-postmeddelande från läraren som hade kritiserat kyrkan. Han bad mig komma till hans kontor.

När jag kom dit bad han mig stänga dörren och sitta ner. Nästan omedelbart gick han till attack — inte mot min avhandling utan mot Mormons bok. Jag bar mitt vittnesbörd om Mormons bok så lugnt jag kunde.

Jag frågade tvekande läraren om han fortfarande ville godkänna min avhandling. Det ville han inte.

Jag gick hem, missmodig och osäker på vad jag skulle göra. Utan den här mannens godkännande kunde jag förlora chansen att ta examen från specialkursen och börja på juridikutbildningen. Jag bad om att allt skulle ordna sig på något sätt.

När jag förklarade situationen för den andra läraren som övervakade min avhandling rådde han mig till att besöka läraren dagen därpå och ge honom ännu en chans att godkänna min avhandling.

Morgonen därpå stod jag och väntade utanför lärarens kontor. Jag var nervös och osäker på hur han skulle reagera när han såg mig igen. När han kom öppnade han tyst kontorsdörren och gjorde tecken åt mig att komma in. Utan att säga ett ord tog han fram en penna och undertecknade min avhandling, och gav mig därigenom sitt officiella godkännande. Han gav ingen förklaring till vad som hade fått honom att ändra åsikt men han log

mot mig när jag sade hej då.

Jag är tacksam över att jag fick möjlighet att bära mitt vittnesbörd för den mannen. Jag vet att när vi står för det vi tror på så välsignar och stärker vår himmelske Fader oss. ■

Scott Macdonald, Kalifornien, USA

NÄR JAG TRÄFFAR MIN BROR IGEN

När jag var liten önskade jag så oändligt gärna att min bror Juan Fernando kunde springa och leka som andra barn. När jag frågade mamma varför han inte kunde det sade hon att han hade fått en svår hjärnskada vid födseln på grund av syrebrist och att han aldrig skulle kunna göra sådant.

Min bror tillbringade hela sitt liv sängliggande. Eftersom jag växte upp i kyrkan förstod och accepterade jag hans tillstånd och visste att han hade en storartad ande. Men ändå längtade mitt unga hjärta efter att han skulle vara som andra, fast jag kunde inte föreställa mig hur det skulle vara att se honom gå eller springa eller prata.

Jag oroade mig för vem som skulle ta hand om honom om resten av familjen dog före honom. I innerliga böner vädjade jag till min himmelske Fader att han inte skulle ta bort oss innan han tog Juan Fernando. Jag visste att han skulle svara mig.

Min bror var 16 år när han dog en kall vintereftermiddag. Han lämnade

ett enormt tomrum efter sig i vår familj. Vi sörjde men var också hoppfulla. Några dagar efter att han hade dött somnade jag medan jag tänkte på honom och hade en vacker dröm.

Jag promenerade, men min syn hade fördunklats av moln. Jag kunde se något på avstånd så jag fortsatte att sakta gå mot det. När jag kom närmare såg jag att det var en vagn full av vackra blommor. Medan jag stirrade på dem lade jag märke till en stilig ung man, klädd i vitt, som stod vid vagnen. Jag stannade till för ett ögonblick och försökte komma på vem han var, och så insåg jag att det var min bror. Jag var så glad över att träffa honom. Han pratade med mig och jag ville krama och pussa honom. Sedan vaknade jag.

Jag var så tacksam över att jag hade hört hans röst och sett att han såg frisk ut. Jag kan bara föreställa mig ögonblicket när vi träffas igen. Jag är säker på att det kommer att förekomma kramar och pussar och kärleksfulla ord — allt tack vare Jesu Kristi försoning. Tack vare Frälsaren kommer vi att resa oss upp från graven och kan återförenas med vår familj, för att aldrig mer skiljas åt.

Jag kommer att tänka på Amuleks ord: ”Anden och kroppen skall återförenas i sin fullkomliga form. Både lem och led skall återställas till sin rätta gestaltning” (Alma 11:43).

Jag är tacksam för Jesu Kristi återställda evangelium som ger frid åt min själ. Jag vet att jag får se min bror igen en dag. ■

María Isabel Parra de Uribe, Mexiko

MINA PIONJÄRDAGAR I CALGARY

Jag föddes i ett litet samhälle i Norra England 1947. När jag var 15 år presenterades jag för missionärerna av några vänner, och jag blev medlem i kyrkan. Men min familj blev inte det.

När jag fick höra om de första pionjäreorna i kyrkan kände jag mig lurad eftersom jag inte hade några förfäder som hade färdats över slättarna. Men allteftersom jag utvecklades i evangeliet förändrades mina känslor.

Jag insåg att de första pionjäreorna hade berett vägen för att människor som jag skulle kunna bli medlemmar i kyrkan. De två missionärerna som undervisade mig om evangeliet var ättlingar till dessa pionjärer, så jag har mycket att tacka pionjäreorna för. Jag kom att känna ett samband med dem på ett speciellt sätt.

Jag insåg också att jag *har* arv från generösa, hårt arbetande personer som offrade, arbetade och till och med krigade för att göra det möjligt för mig att ha sådant de aldrig hade och för att ge mig den frihet jag kan glädjas åt idag. Mina föräldrar blev inte medlemmar i kyrkan men de lärde mig goda värderingar och principer som har förberett mig för att ta emot evangeliet.

Slutligen insåg jag att det finns många slags pionjärer. Jag är en första generationens medlem i kyrkan. Min familj var inte glad över mitt beslut att döpas, vilket har gjort det svårt för mig att gå på mötena. Vår lilla gren

kämpade på grund av bristen på medlemmar, särskilt prästadömsbärare. Slutligen blev det uppenbart att missionen skulle stänga den.

Det fick till följd att jag bestämde mig för att flytta till Kanada, ett av de svåraste besluten jag någonsin har fattat. Jag var enda barnet och älskade mina föräldrar oerhört mycket, och de älskade mig, men mitt vittnesbörd hade varit i fara om jag hade stannat kvar i ett område där jag inte kunde besöka kyrkan. Jag minns fortfarande kvällen jag åkte. Pappa sprang längs med tåget och kastade slängkyssar till mig medan mamma tittade på. Det kändes som om hjärtat skulle brista, men jag visste att jag var tvungen att åka.

Jag anlände till Calgary i Alberta på Mors dag i maj 1967. Jag gick till kyrkan med medlemmarna jag bodde hos och grät under hela mötet. Jag minns att jag skrev brev hem till mina föräldrar med tårar strömmande nerför ansiktet. Jag skrev att jag tyckte om Kanada men att jag saknade England och min familj så mycket.

Jag kämpade för att anpassa mig till det nya livet. Jag led av hemlängtan, ensamhet och besvikelser men förblev trofast mot evangeliet. Jag gick till alla mötena och tog emot kallelser. Det var mina pionjärdagar.

Jag minns fortfarande kvällen jag åkte. Pappa sprang bredvid tåget och kastade slängkyssar till mig medan mamma tittade på. Det kändes som om hjärtat skulle brista, men jag visste att jag var tvungen att åka.

Så småningom träffade jag min make. Vi beseglades i templet i Cardston och uppfostrade tre barn i kyrkan.

Varje gång jag besöker England strömmar minnena av min omvändelse över mig och jag känner mig så tacksam för mina välsignelser. Var skulle jag vara idag om jag inte hade haft modet att göra ett så svårt val och följa Anden?

Jag är evigt tacksam mot de första pionjäreorna, både i och utanför kyrkan, som banade vägen för att jag och andra som jag skulle kunna få höra evangeliet. De som gått före mig gav mig möjligheten och modet att bli en nutida pionjär. ■

Lorraine Gilmour, Ontario, Kanada

TVÅ SAMHÄLLEN OCH HERRENS ÖMMA BARMHÄRTIGHET

Liksom Nauvoo i Illinois ligger samhället Natchez i Mississippi, USA på en kulle med utsikt över Mississippifloden. De första medlemmarna som kom från England passerade ofta igenom Natchez på sin väg uppför floden från New Orleans till Nauvoo. Faktum är att ett gäng skurkar 1844 satte eld på en båt som låg för ankar vid Natchez och hade ett antal medlemmar ombord.

När jag kom till Natchez för att arbeta för U.S National Park Service var jag lite orolig och rädd. Jag hade lämnat allt som var tryggt och bekant bakom mig i Utah, och när jag bosatte mig i detta nya och till synes främmande samhälle kände jag mig vilsekommen och ensam.

Under första arbetsdagen tog min handledare mig igenom parkens herrgård från inbördeskrigstiden och visade vilken slags guidad rundtur jag snart skulle förväntas ge. När vi var klara med första våningen hade jag redan svårt att komma ihåg alla detaljer. Det överdådiga huset var sydstatsvälståndet förkroppsligat — allt från de franska nyrokoko-möblerna till det engelska

När vi gick uppför den imponerande trappan fångades min uppmärksamhet av en oljemålning föreställande ett samhälle. Kunde platsen på bilden verkligen vara det jag trodde att det var?

porslinet — och det överväldigade mig helt. När jag insåg att vi hade den andra våningen kvar kände jag stor frustration och hemlängtan.

När vi gick uppför den imponerande trappan fångades min uppmärksamhet av en oljemålning föreställande ett samhälle. Jag hade aldrig sett den förut men det var något så bekant över den. Ögonen drogs till en stor byggnad på en kulle och jag kände igen den svepande kurvan som floden gjorde runt samhället. Kunde det verkligen vara det jag trodde att det var?

Jag frågade om målningen var en skildring av Nauvoo. Min handledare som blev förvånad över frågan svarade att det var det. Jag fick snart veta

att målningen hade införskaffats av en av husets senare ägare eftersom den troligtvis hade målats under mitten av 1800-talet och bilden med floden passade bra ihop med landskapet runt Natchez.

De heliga som passerade igenom Natchez under förföljelserna måste ha känt sig enormt lättade och tack samma när de äntligen var framme i Nauvoo. På liknande sätt blev jag tröstad när jag såg målningen av Nauvoo i herrgårdshuset i Natchez. När jag såg målningen insåg jag att min himmelske Fader var medveten om min situation och skulle välsigna mig med styrka att övervinna min hemlängtan, min rädsla och mina tvivel. Jag insåg att målningen av Nauvoo var ett bevis på Herrens ömma barmhärtighet. ■

Tiffany Taylor Bowles,
Illinois, USA

Börja!

Äldste Von G. Keetch

Områdessjuttio, området Utah Salt Lake City

Det finns en berättelse om en grupp fallskärmsbrandmän. Dessa modiga män och kvinnor bekämpar skogsbränder genom att hoppa fallskärm till marken ovanför branden och bekämpa den ovanifrån, medan andra bekämpar den nerifrån.

Under en särskilt stor skogsbrand samlades en elitgrupp av fallskärmsbrandmän för en genomgång innan planet flög iväg med dem. Arbetsledaren — en vis och erfaren brandman — sade till fallskärmsbrandmännen att läget var mycket instabilt och att han inte kunde ge dem några exakta instruktioner. Istället, sade arbetsledaren, skulle fallskärmsbrandmännen kontakta honom via radio när de hade landat på kullen ovanför branden. Då skulle han ge dem instruktioner om hur de skulle gå till väga med att bekämpa branden.

Fallskärmsbrandmännen gav sig snabbt av i flygplanet, hoppade ner på kullen ovanför den rasande branden och samlade sig till handling. När de iakttog branden ovanifrån kunde de se ett halvdussin möjliga stigar att gå för att utföra arbetet.

I enlighet med deras överenskommelse med arbetsledaren tog

Att vila på kullen kan tyckas vara ett bra sätt att undvika misstag, men det är också ett sätt att undvika utveckling.

gruppledaren fram sin lilla radio, hittade rätt frekvens och anropade arbetsledaren för att få instruktioner om hur de skulle gå tillväga. Men allt som hördes från radion var brus. De hörde inte arbetsledaren över huvud taget.

Fallskärmsbrandmännen antog att arbetsledaren var upptagen med annat så de bestämde sig för att vänta i 10 minuter och sedan försöka igen. Men när de försökte anropa arbetsledaren andra gången hände samma sak — tystnad, brus och inga instruktioner.

Fallskärmsbrandmännen rådgjorde med varandra. De kunde fortfarande se flera stigar nerför kullen som skulle ge dem bra startpunkter för att bekämpa branden. Men det kändes inte bra att de inte hade fått några instruktioner från arbetsledaren. De var rädda för att om de började gå nerför den stig som såg bäst ut, att de kanske skulle gå i motsatt riktning mot vad arbetsledaren ville

och behöva gå tillbaka.

Så de bestämde sig för att vänta på kullen. Femton minuter senare anropade de arbetsledaren igen. Inget hände. De tog av sig sina ryggsäckar och hittade en plats att sitta på. Trettio minuter blev en timme, och en timme blev två timmar. De försökte regelbundet anropa arbetsledaren. Men varje gång hörde de bara brus från radion.

Fallskärmsbrandmännen bestämde sig för att äta lunch. När de sedan fortfarande inte kunde få tag på arbetsledaren lutade de sig tillbaka på ryggsäckarna och tog en tupplur. De var frustrerade. Om arbetsledaren bara kunde visa dem lite uppmärksamhet och tala om vart de skulle gå så skulle de glatt följa instruktionerna och börja bekämpa branden. Men arbetsledaren verkade strunta i dem. Han var kanske upptagen med andra. Och de hade bestämt sig för att de inte skulle flytta på sig utan arbetsledarens instruktioner. Han hade trots

allt lovat dem att ge dem instruktioner innan de hoppade ner på kullen.

Sju timmar efter att fallskärmsbrandmännen hade anlänt till kullen kom en trött brandchef från gruppen som bekämpat branden längre ner på berget upp och hittade dem. Han blev helt bestört. Han gick fram till gruppledaren och frågade: "Varför sitter ni och gör ingenting på kullen? Vi behövde verkligen er hjälp. Vi tappade nästan kontroll över branden för att vi inte fick någon hjälp. Och hela den här tiden har ni suttit och tagit det lugnt på kullen?"

Ledaren bland fallskärmsbrandmännen förklarade situationen för brandchefen. De hade fått löfte om att få instruktioner från arbetsledaren. De hade ihärdigt försökt få instruktionerna. Men arbetsledaren hade ignorerat dem och aldrig svarat på deras anrop. Visst, de kunde se flera stigar som gick ner till branden. Men de var rädda att de skulle ta fel stig. Därför bestämde de sig för att vänta tills de fick de utlovade instruktionerna från arbetsledaren.

Brandchefen räckte fram handen och tog den lilla radion som fallskärmsbrandmännen hade använt. Sedan gick han omkring 45 meter nerför en av stigarna som ledde till branden. Han stannade och försökte göra ett anrop. Arbetsledarens röst kom tillbaka tydlig och klar. Brandchefen gick sedan upp på toppen av kullen och omkring 45 meter nerför en annan stig. Han stannade och anropade arbetsledaren.

Den bästa och tydligaste vägledningen kommer inte när vi bara väntar på att vår himmelske Fader ska sända hjälp och vägledning, utan när vi är ivrigt upptagna och fokuserade på uppgiften.

Återigen hördes arbetsledarens röst omedelbart.

Brandchefen gick tillbaka upp till fallskärmsbrandmännen, kastade över radion till gruppledaren och sade: "Ni är i en radioskugga. Allt ni behövde göra var att börja gå nerför en av stigarna så kunde arbetsledaren lätt ha gett er instruktioner som lett er direkt till den plats där han behövde er. I stället satt ni och hängde här uppe och var till ingen som helst nytta för oss."

I våra behov av andlig vägledning kan vi ofta frestas att göra precis som fallskärmsbrandmännen. Vi befinner oss på okänt område. Vi ser flera möjligheter och vet inte riktigt vad vi ska satsa på. Vi har fått löfte om inspiration och hjälp från vår himmelske Fader. Men den kommer inte alltid med en gång. Vi blir frustrerade och bestämmer oss för att helt enkelt sätta

oss ner och vänta tills den utlovade vägledningen kommer. Vi väntar och väntar, och undrar varför vår gudomlige arbetsledare inte hjälper oss på vägen.

När vi gör det ignorerar vi en viktig princip i fråga om uppenbarhet. Vår Fader i himlen förväntar sig att vi använder vår egen intelligens, förmåga och erfarenhet för att börja utstaka vår kurs. När vi strävar framåt längs stigen vi har valt befinner vi oss i ett mycket bättre läge att ta emot de kurskorrigeringar som han kan ha för oss. Men om vi bara sätter oss ner på kullen och lutar oss bakåt mot vår ryggstake tills han ger oss instruktioner så riskerar vi att hamna i en andlig radioskugga.

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt:

”Vi förväntas använda det ljus och den kunskap vi redan har för att hantera vårt liv. Vi ska inte behöva en uppenbarelse för att göra vår plikt, för det har vi redan fått i skrifterna. Inte heller ska vi förvänta oss att uppenbarelsen ska ersätta den andliga eller timliga intelligens som vi redan fått — bara utöka den. Vi måste ta oss an livet på ett vanligt, alldagligt sätt och följa de rutiner och regler som styr livet.

Regler och föreskrifter och bud är till stort skydd för oss. Om vi skulle behöva uppenbarade instruktioner för att ändra vår kurs så kommer de till oss vid den tidpunkt vi behöver det.”¹

Jag vittnar om att den bästa och tydligaste vägledningen inte kommer när vi bara väntar på att vår himmelske Fader ska sända hjälp och vägledning, utan när vi är ivrigt upptagna och fokuserade på uppgiften. Till dem av er som väntar på att Herren ska ge er vägledning — som behöver hjälp med ett stort beslut eller en stor fråga — ger jag följande utmaning: Använd noga och under bön din egen intelligens och dina egna resurser för att välja den stig som verkar vara rätt för dig. Var sedan ivrigt engagerad i att följa den stigen (se L&F 58:26–28). När tiden för en kursändring kommer är Herren där för att hjälpa och vägleda dig. ■

SLUTNOT

1. Boyd K Packer, ”Sökandet efter andlig kunskap”, *Liahona*, jan 2007, s. 16.

MED SMÅ MEDEL

Laurel Teuscher

Jag trodde att allting var bra. Jag hade verkat som missionär, tagit examen från college, fått ett heltidsjobb och äntligen flyttat in i egen lägenhet. Jag gick till kyrkan varje söndag och ibland till aktiviteter. Jag hade många vänner, ensamstående och gifta, och fick plötsligt tid till att läsa, min favoritsyssla som barn. Men trots allt detta kände jag mig vilsekommen.

I Alma kapitel 37 kan vi läsa om Almas råd till sin son Helaman. I verserna 41–42 talar Alma om Lehis familj och Liahona. Han säger att Liahonan inte skulle fungera om de var försumliga och glömde att utöva sin tro och flit och att de inte skulle göra några framsteg på sin resa. Därför skulle de bli kvar i vildmarken eller färdas på fel väg. När jag läste de här verserna insåg jag att jag inte gjorde några framsteg. Jag utövade inte min tro och var inte på något sätt flitig. Jag hade slutat arbeta mot ett mål. Jag väntade bara på att något skulle hända.

Jag kan inte peka på något särskilt tillfälle när jag gjorde en lista och skrev ner allt jag behövde ändra på. Förändringarna kom i stället bit för bit. Först började jag gå upp

tidigt och ge mig ut och springa eller motionera på annat sätt. Sedan började jag titta på utbildningsprogram som kunde hjälpa mig att avancera i mitt jobb eller hitta ett annat. Jag hittade ett program och förberedde mig sedan för att göra de nödvändiga proven som krävdes innan man kunde söka till programmet. Skriftstudier och bön blev viktigare för mig och jag försökte varje dag ta mig tid till att mäta mig med Kristi ord och söka Anden. Jag ansträngde mig för att vara mer engagerad i församlingen — fastän det innebar att jag fick ge upp en del av min personliga tid.

Sedan jag började göra de här små förändringarna har jag känt mig gladare. Jag känner att jag utvecklas och min himmelske Fader ger mig nya utmaningar. Jag kan möta utmaningarna med hopp istället för med rädsla eller missmod. Jag har lärt mig att när vi slutar arbeta eller utöva vår tro och röra oss i en viss riktning så kan vår himmelske Fader inte hjälpa oss utvecklas och vi når inte vårt slutmål. Jag är så tacksam för de små ändringarna i mitt liv som har hjälpt mig att se en väg framför mig. ■

Varför måste
vi sänkas ner
**helt under
vattnet när
vi döps?**

Du kanske har varit på ett dop där personen som döptes behövde få förrättningen gjord på nytt eftersom han eller hon inte var helt nersänkt under vattnet första gången. Eftersom dopet är en frälsande förrättning

är det viktigt att det utförs exakt och korrekt.

Dopet är en symbolisk handling. Det symboliserar död, begravning och uppståndelse och kan enbart utföras genom nedsänkning (se Bible Dictionary, "Baptism"). När man sänks ner under vattnet representerar det Jesu Kristi död och begravning, men det representerar också vår egen död (se Rom 6:3–6). När vi kommer upp ur vattnet igen är det en symbol för Jesu Kristi uppståndelse, och representerar att vi föds på nytt som hans lärjungar i förbundet. De två vittnen som står bredvid dopbassängen tittar på för att se till att personen blir helt nedsänkt, vilket symboliserar att man blir helt född på nytt.

När vi döps följer vi det mönster som fastställdes av Frälsaren, som döptes genom nedsänkning i Jordanfloden (se Matt 3:13–17). Vår himmelske Fader vill att vart och ett av hans barn ska renas från sina synder så att de kan bo hos honom igen. Att döpas genom nedsänkning, som Kristus gjorde, är en viktig del av hans gudomliga plan. ■

Det är meningen att den **Helige Anden** ska vara vår ständiga ledsagare, men jag kan inte känna Anden hela tiden. Är det något fel på mig?

Om du är värdig men inte känner Anden hela tiden kan det betyda att du fortfarande håller på att lära dig känna igen och följa Hjälparens vägledning. Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum förklarade: "Även när vi strävar efter att vara trofasta och lydiga finns det tillfällen då Andens vägledning, bekräftelse och frid inte är tydliga i vårt liv" ("Att vi alltid må hava hans Ande hos oss", *Liahona*, maj 2006, s. 29).

Om du inte vet ifall du har den Helige Anden med dig kan du vara stilla en stund och lyssna. Du kan känna Andens inflytande som en stilla, fridfull försäkran. Försök att känna igen den milda, stilla rösten när du gör sådant som inbjuder Anden, som att be, studera skrifterna eller vara på ett sakramentsmöte. När du följer maningarna och övar på att lyssna på Anden stärks din förmåga att urskilja de stilla, milda känslorna.

Du måste leva värdigt för att kunna ha Anden med dig (se Mosiah 2:36). Om du inte känner Andens inflytande i ditt liv kan det vara en varningssignal om att du behöver omvända dig och omvärdera dina prioriteringar. Du kan inbjuda Anden i ditt liv med uppriktig omvändelse, bön, skriftstudier och andra upplyftande aktiviteter. ■

Motsätter sig kyrkan alla videospel eller bara de som är våldsamma?

Det finns många videospel som är rena, stimulerande och roliga, och vissa spel för fler spelare kan vara roliga som en social aktivitet. Kyrkan motsätter sig inte videospel, men ungdomarna uppmanas att vara smarta i sitt val av spel och i hur

mycket tid de tillbringar med dem. Vi har fått befallning om att använda vår tid klokt (se L&F 60:13). Bara för att något är rent och roligt så betyder det inte att det är värt att göra.

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum förklarade: "Ett sätt som Satan använder för att ... försvaga din andliga styrka är att uppmuntra dig att tillbringa mycket av din tid med att göra sådant som inte har någon större betydelse. Jag talar om sådant som att sitta i timme ut och timme in och titta på teve eller DVD, spela videospel kväll efter kväll [eller] surfa på Internet" (se "Be Strong in the Lord", *Ensign*, juli 2004, s. 13).

Det är okej att du tillbringar en del av din tid med att spela videospel som uppfyller medianormerna som står i *Vägledning för de unga*. Men var villig att lägga ner handkontrollen eller att stänga av datorn och göra något annat. Låt inte videospelen hindra dig från sådana givande aktiviteter som att motionera, studera evangeliet, göra läxorna eller vara tillsammans med din familj. ■

SKVALLER

FÖR DET INTE VIDARE.

MITT FAVORITSKRIFTSTÄLLE

2 Nephi 2:11

Den här versen har alltid varit till vägledning och inspiration när jag har tvivlat, varit missmodig eller ställts inför en svår situation. Det har varit mitt favoritskriftställe sedan jag började undra över varför det måste finnas motstånd. Varför måste det finnas motsatser? Varför kan inte livet bara vara positivt, glatt, lätt och gott? Varför måste det finnas sådant som är ont? Den här versen hjälpte mig förstå livet och dess svårigheter. Den hjälpte mig att uppskatta livets mening mer. Den fick mig att inse syftet med motgångar och att jag ska vara tacksam för dem. Utan dem skulle vi inte känna till livets verkliga betydelse och skönhet. Utan motgångar skulle vi inte veta hur man visar kärlek, hur man blir lycklig eller hur man får framgång. Jag har lärt mig älska livet och acceptera det som det är och lita på Herren, för hans visdom är obestridlig.

Sheena P., Filippinerna

"Mitt råd till oss alla är att vi ska blicka mot Herrens fyr torn. Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så hård, ingen sjöman så vilsekommen att inte skenet från Herrens fyr kan rädda oss. Det vägleder genom livets stormar. Herrens fyr torn sänder ut ljussignaler som genast kan uppfattas och som aldrig sviker."

President Thomas S. Monson,
"Avslutande ord", *Liahona*, maj 2010, s. 113.

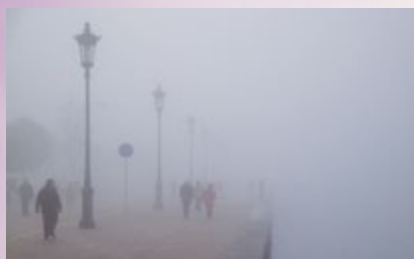

HUR MAN HAR RENA TANKAR

Fastän dåliga tankar kommer och knackar på vår dörr bör vi inte bjuda in dem och låta dem sitta ner. Det bästa ögonblicket att försvara oss mot frestelser är när tanken börjar ta form.

Förstör fröet så kommer det aldrig att växa någon planta. När jag befinner mig i den situationen sjunger jag en favoritpsalm och försöker ha Jesu bild i mitt hjärta tills jag kan motstå tanken. Om vi hela tiden står emot de dåliga tankarna så försvinner de.

Jorge G., Venezuela

Jag tog den här bilden i Thessaloniki i Grekland. Den påminner mig om mörkrets dimma i Lehis dröm (se 1 Nephi 8:22–24).

Kevin K., Tyskland

SKICKA

din berättelse, ditt foto eller dina kommentarer till liahona@ldschurch.org. Ta med fullständigt namn, församling eller gren, stav eller distrikt och en förälders tillstånd (e-postmeddelande går bra). Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras.

SVARET I VERS ÅTTA

*Joseph Smith hittade sitt svar i Jakobs brev 1:5.
Jag hittade mitt några verser senare.*

Angelica Nelson

Klockan var elva på kvällen och jag satt i mitt sovrum efter att ha varit ute med några vänner från high school. Jag visste att jag inte hade fattat de bästa besluten den kvällen. "Men", intalade jag mig, "jag har inte fattat de sämsta besluten heller."

Jag tog frustrerad fram en läxuppgift. Jag var så trött att jag bara ville få det gjort och gå och lägga mig. "Jag måste läsa skrifterna också. Men jag hoppar över dem ikväll", tänkte jag.

Jag började tänka på allt som jag förväntades göra. Läsa skrifterna, vara med på morgonseminariet, gå till kyrkan och veckoträffarna, få bra betyg, vara engagerad i aktiviteter i skolan, ha ett deltidsjobb ... Listan var lång.

Jag kände så stort tryck från alla håll i mitt liv, särskilt eftersom jag var den enda kvinnliga sista dagars heliga i min high school. Jag påminde mig själv om och om igen att jag kanske var den enda kvinnliga sista dagars heliga som mina kamrater någonsin träffade, så jag behövde vara ett gott exempel. Men jag insåg att jag hade börjat glida bort.

"Jag önskar jag kunde vara lika bekymmerslös som mina vänner", tänkte jag. Jag önskade också att det inte skulle kännas så hemskt när jag

var på en fest och kom med en svordom, men sanningen var den att det gjorde det. Jag mådde riktigt dåligt när jag gjorde val som jag visste inte var rätt. Men av någon anledning fortsatte jag med det.

Det var nästan midnatt när jag var klar med läxan. Om fem timmar skulle väckarklockan ringa. Jag skulle vakna, släpa mig till seminariet och försöka ta mig igenom ännu en dag på high school.

Sedan insåg jag plötsligt något. Jag behövde inte följa alla regler. Jag kunde sluta gå till kyrkan, seminariet och veckoträffarna om jag ville. Bara för att min familj gick dit så betydde inte det att jag var tvungen att göra det.

Det var verkligen en befriande tanke. Jag kröp ner i sängen och hade nästan somnat när jag fick en stark känsla av att jag skulle läsa skrifterna. "Nej", tänkte jag. "Jag är klar med det nu."

Jag kände det igen. Den här gången tänkte jag: "Kanske bara en sista gång."

I seminariet det året hade vi studerat Nya testamentet. Jag slog upp sidan där min markeringspenna låg i Jakobs brev kapitel 1. Det var det

här kapitlet Joseph Smith hade läst som inspirerade honom att gå till den heliga lunden och utgjuta sitt hjärta till sin himmelske Fader. "Vilket sammanträffande", tänkte jag. Jag började läsa.

Jag kände igen vers 5: "Om någon av er brister i visdom ..." Men det var vers 8 som verkligen öppnade mina ögon den kvällen. Den lyder: "[En] splittrad [människa] ... är ... ostadig på alla sina vägar." Jag stelnade till. Sedan läste jag det på nytt.

Jag var splittrad. Jag gjorde anspråk på att vara en sista dagars helig men mina handlingar började visa något annat. Och om jag fortsatte, oavsett vilken stig jag valde, skulle jag bli ostadig och osäker och därför mycket olycklig.

Jag behövde få veta om evangeliet var sant. Jag behövde veta om det var värt besväret att gå upp klockan fem varje morgon och studera evangeliet. Jag behövde få veta att jag försökte leva efter bästa förmåga, trots att jag blev retad ibland, för det var verkligen det som skulle ge mig störst lycka och glädje.

Klockan var nästan ett på natten vid det laget, men jag knäböjde bredvid sängen och utgöt mitt hjärta till

min Fader i himlen. Jag bad honom hjälpa mig att veta vad som var rätt, att veta vilken stig jag skulle ta, att leda mig vid handen och ta bort den förvirring jag kände.

Enkelt, tydligt och fridfullt kom tanken: "Du vet redan." Och det gjorde jag.

Jag ställde mig upp, släckte lampan och gick och lade mig. Fyra timmar senare ringde väckarklockan. Jag stängde sömnigt av den. En minut senare var jag uppe och gjorde mig klar för ännu en dag, med morgonseminarium.

Det har gått många år sedan den underbara midnattsoplevelsen. Mitt vittnesbörd växer fortfarande. Ibland är det starkare än andra gånger. Skillnaden är att jag vet, och jag har inte tittat tillbaka en enda gång. ■

President Thomas S. Monson

VÅRT ÄRADE PIONJÄRARV

Vi kan alla lära oss mycket av våra första pionjärförfäder vars svårigheter och hjärtesorger bemöttes med beslutsamt mod och orubblig tro på en levande Gud.

Pionjärearnas lidande

”Den första vandringen år 1847, organiserad och ledd av Brigham Young, beskrivs av historikerna som en av de största bedrifterna i Förenta staternas historia. Hundratal mormonpionjärer led och dog av sjukdomar, strapatser eller svält. Somliga som inte hade vagnar eller oxar gick till fots de 200 milen över prärien och bergen med handkärror som de sköt framför sig eller drog efter sig.”¹

Inspirerande tro

”Vi kan alla lära oss mycket av våra första pionjärförfäder vars svårigheter och hjärtesorger möttes med resolut mod och en orubblig tro på den levande Guden ... Ungdomar och barn fanns bland de tusentals som drog och sköt handkärror eller vandrade på pionjärleden, precis som de finns bland de heliga i vår tid som är pionjärer i sina egna områden över hela världen. Jag tror att det inte finns en medlem i denna kyrka idag som inte har rörts av

berättelserna om de första pionjärerna. De som gjorde så mycket för allas bästa hade säkert som mål att inspirera till tro. De uppfyllde målet på ett magnifikt sätt.”²

De mötte svårigheter

”På de slitna sidorna i en gammal pionjärdagbok kan vi läsa: ’Vi knäböjde i ödmjuk bön till den Allsmäktige Guden med hjärtat fullt av tacksamhet till honom och invigde detta land till honom som en tillflyktsort för hans folk.’

De primitivt byggda bostäderna beskrevs i följande termer av en som var där som liten pojke: ’Det fanns inget fönster av något slag i vårt hus. Det fanns heller ingen dörr. Min mor hängde upp ett gammalt täcke som fick tjänstgöra som dörr den första vintern. Detta enda rum på ca 3,5 gånger 5 meter var vårt sovrum, sällskapsrum, vardagsrum och kök. Hur i hela världen vi kom överens vet jag inte. Jag minns att min kära gamla mor sade att ingen drottning som trätt in i sitt palats någonsin varit lyckligare

eller stoltare över Herrens beskydd och välsignelser än hon, när hon första gången gick in i den färdiga jordkulan.’

Sådana var provningarna, svårigheterna, motgångarna och hjärtesorgerna fordom. De bemöttes med resolut mod och osviklig tro på en levande Gud.”³

Pionjärer idag

”Vi hedrar dem som utstod otroliga vedermödor. Vi lovprisar deras namn och tänker på deras offer.

Hur är det i vår tid? Får vi några pionjärupplevelser? Kommer framtida generationer att med tacksamhet tänka på våra ansträngningar, våra föredömen? Ni [ungdomar] kan förvisso vara pionjärer i mod, i tro, i kristuslik kärlek, i beslutsamhet.

Ni kan stärka varandra. Ni har förmågan att uppmärksamma de ouppmärksammade. När ni har ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förstår och känner, kan ni sträcka ut en hjälpsam hand och rädda andra i er ålder.”⁴

Pionjärerens pionjär

”Då vi vänder historiens blad i skrifterna från början till slutet, lär vi oss om pionjärerens pionjär — Jesus Kristus. Hans födelse var förutsagd av forntida profeter. Hans inträde på livets scen kungjordes av en ängel. Hans liv och hans gärning har förändrat världen ...

En mening ur Apostlagärningarna sammanfattar det hela: Jesus ’gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom’ (Apg 10:38) ...

Hans mission, hans verksamhet bland människorna, hans undervisning om sanningen, hans barmhärtighetsgärningar, hans osvikliga kärlek till oss framkallar tacksamhet och värmer våra hjärtan. Jesus Kristus, världens Frälsare — Guds Son — var och är den främste pionjären, för han har gått före och visat alla andra den väg de bör följa. Må vi alltid följa honom.”⁵ ■

SLUTNOTER

1. ”Kom sedan och följ mig”, *Nordstjärnan*, nov. 1988, s. 2.
2. Se ”Undervisa våra barn”, *Liahona*, okt. 2004, s. 4.
3. Se *Nordstjärnan*, nov. 1988, s. 3.
4. Se ”Alla är vi pionjärer”, *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 92.
5. ”Ledda av andliga pionjärer”, *Liahona*, aug. 2006, s. 7, 8.

Hjälper varandra i

INDIEN

Äldste Charles och syster Carol Kewish

Äldre missionärspar, området Asien

När hårda stormar och tyfoner ödelade södra Indien i oktober 2009 hjälpte unga män och unga vuxna från Hyderabads och Bangalore distrikt till att mildra lidandet för dem som drabbats av översvämningarna.

Enligt Prasada Gudey, president för Hyderabads distrikt, "gjorde våra unga män ett underbart arbete när de delade ut mat och vatten till behövande. Varorna hade donerats och anlänt till provinsen men samhället kunde inte leverera dem till alla tusentals offer i över 200 flyktingläger. Våra medlemmar utmärkte sig med sina "Mormon Helping Hands"-västar när de på ett effektivt sätt delade ut mat och vatten till alla."

Några av de unga männen och de unga vuxna som medverkade nämnde hur roligt och meningsfullt tjänande kan vara. ■

Till höger: "Jag var jätteglad att jag fick möjlighet att tjäna mina medmänniskor. Jag hade en underbar upplevelse och lärde mig så mycket genom att göra det. Och samtidigt gladdes vi åt att vara tillsammans med vänner och paketera maten och förnödenheterna som behövdes. Jag kände min Frälsares kärlek och frid när jag tjänade andra." —Venus Armstrong

"Jag var så lycklig över att få hjälpa till med det här projektet. Det gav mig så mycket glädje att veta att jag tjänade människor som hade så stora behov. Jag bad om att de skulle bli välsignade." — Vishal Nakka

Nedan: Sextio medlemmar i kyrkan reste till flyktinglägren i norra delen av staten Karnataka. De delade ut filtar, presenningar och hygienpaket som sammanställt av medlemmar i kyrkan. En ung man sade: "Det var helt fantastiskt att hjälpa till med det här hjälpprojektet. Jag har alltid haft en önskan att hjälpa och tjäna andra. Jag var så tacksam att jag kunde hjälpa till. Jag fick tårar i ögonen när jag såg människorna som hade förlorat allt i översvämningen. Det var en stor välsignelse att kunna hjälpa människorna i mitt eget land."

VISSTE DU DET HÄR?

Profeten Joseph Smith lärde att en sann medlem i kyrkan ska "mätta den hungrige, klä den nakne, dra försorg om änkan, torka den föräldralöses tårar, trösta den bedrövade, vare sig de tillhör denna kyrka eller någon annan, eller ingen kyrka alls, varhelst han finner dem" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 422). Tack vare vår önskan att tjäna andra har kyrkan sponsrat humanitära hjälp- och utvecklingsprojekt runtom i världen. Under 2009 gjordes till exempel följande:

- 763 737 dagar av donerad arbetskraft gavs vid kyrkans välfärdsanläggningar.
- Över 8 000 missionärer verkade inom kyrkans välfärdstjänst.

Mellan 1985 och 2010 gav kyrkan humanitär hjälp till 178 länder. Här är några av projekten:

- Nödhelp efter jordbävningar i Haiti, Indonesien och Chile; efter en tsunami i Samoa och efter en tyfon i Filippinerna.
- Donationer till en vaccinationskampanj mot mässlingen i Afrika.
- 10,3 miljoner hygienpaket, paket för nyfödda och skolpaket sändes ut.
- Distribution av över 61 000 ton mat, över 13 000 ton medicinska förmödenheter och över 89 000 ton kläder.

Se www.providentliving.org för att få mer information om kyrkans välfärdsprogram.

Ovan: "När jag berättade för mina vänner på college om tjänandeprojektet var de glada för min skull. Jag förklarade vad vi gjorde och berättade för dem om kyrkans principer. Det kändes underbart att hjälpa människorna genom projektet. Tummen upp för att kyrkans organisation har gett oss den här möjligheten att tjäna." —Deepak Sharma

Till höger: "Det kändes bra att medverka i matprojektet. Jag hjälpte till att dela ut paketen med mat. Det var en stor välsignelse att vara där med de andra prästadömsbröderna och kunna hjälpa till och tjäna människorna som var i stor nöd." —Avinash Thomas

EN MÄNNISKAS SKRÄP ÄR EN ANNAN MÄNNISKAS SKATT

En bok med guldbokstäver på omslaget blev en skatt för någon som sökte efter sanningen.

Andrej Bozhenov

Det var en het sommardag på min mission. Min kamrat och jag hade gått längs alla gatorna i S:t Petersburg i Ryssland i hopp om att hitta nya undersökare. Den kvällen träffade vi en äldre man nära vårt hem och började prata med honom. Han visade inget intresse för evangeliet men vi kände oss båda manade att ge honom en Mormons bok. I boken skrev vi en hälsning till honom, vårt vittnesbörd och vår kontaktinformation.

Senare samma kväll, utan att vi visste om det, var en ung man som hette Ilja ute med sin bror. Medan de promenerade längs en svagt upplyst gata i tunnelbanan såg Ilja något guldskimrande på omslaget av en bok som låg på gatan. Han böjde sig ner för att se närmare på boken och läste guldbokstäverna som präglats på boken — Mormons bok. Ännu ett

Jesu Kristi testamente. Han tog upp den och bar den med sig hem.

Dagen därpå funderade min kamrat och jag på hur vi skulle hitta nya undersökare. Tankarna rusade genom huvudet: "Vi gör vårt allra bästa för att söka efter nya möjligheter. Var är resultaten? Kanske behöver vi ändra på något som vi gör fel."

Ett ögonblick senare ringde telefonen. Jag tog luren. Rösten i den andra änden frågade: "Är det här en äldste? Jag hittade er bok i tunnelbanan. Jag vill lämna tillbaka den till er."

Jag tittade genast bort mot hyllan där mina skrifter låg. "Jag tror inte att jag har lämnat kvar mina skrifter i tunnelbanan", svarade jag. "Nej, jag lade inte ifrån mig min Mormons bok, men du kan få den du har och läsa den."

Den unge mannen sade att han hette Ilja och berättade att han ursprungligen kom från Orsk och

hade kommit till S:t Petersburg för att arbeta.

"Jag skulle vilja lära mig mer om den här boken och om er kyrka", sade han. "Kan jag träffa er?"

Jag hoppade upp och ner av glädje. Det var inte varje dag som en potentiell undersökare ringde och ville stämma träff för att lära sig mer om kyrkan.

"Naturligtvis kan vi träffas, Ilja!" svarade jag glatt.

När vi träffade Ilja lyssnade han uppmärksamt och ställde frågor. Vi var glada över att han var så mottaglig för evangeliet.

Vid en punkt i lektionen öppnade jag Iljas Mormons bok. När jag vände på de första sidorna såg jag en bekant handstil — min egen! Jag insåg att det här var samma bok som vi hade gett till den äldre mannen föregående dag. Uppenbarligen hade mannen kastat boken som snart upptäcktes av Ilja. Jag fylldes av

tacksamhet över att min kamrat och jag hade valt att ge en bok till den äldre mannen även om vi inte förstod varför just då.

Det dröjde inte länge förrän Ilja valde att bli medlem i kyrkan. Han började också entusiastiskt att berätta om evangeliet för sina släktingar och vänner.

Jag har lärt mig att vår himmelske Fader vet när en person är redo att ta emot hans ord. Han kräver bara av oss som missionärer och medlemmar i kyrkan att följa hans bud och underkasta oss hans vilja när vi försöker dela med oss av evangeliet. I det här fallet visste Gud att även om den första mottagaren av vår Mormons bok inte skulle se dess värde så skulle Ilja det (se 1 Nephi 19:7). ■

Fortsätt simma

Tolvåriga Monica Saili älskar att simma. Hon är en av de bästa unga simmarna i Nya Zeeland. Kanske är hon till hälften fisk.

Nja, det där om fisken är nog inte sant. Men den enda andra förklaringen på varför hon är så bra är för att hon tränar så mycket.

Hon är i bassängen två timmar varje måndag, onsdag och fredag morgon med början klockan fem. På tisdagar, torsdagar och lördagar löptränar hon på en bana eller kör terränglöpning efter skolan.

Den simövning hon tycker sämst om är fjärilsim med bara en arm medan hon håller upp hakan och byter arm efter 100 meter. "Det bränns verkligen i axlarna", säger hon.

Men hon har lärt sig att när det blir tufft så blir inte livet lättare av att man ger upp. Det hårda arbetet är det som gör henne starkare.

Hårt arbete och svåra tider

Allt det hårda arbetet har hjälpt. Hon började vinna medaljer när hon var 10. Vid 11 års ålder var hon bland

landets tio bästa i sin åldersklass i fjärilsim. Som tolvåring valdes hon ut till ett simläger med det nationella laget och valdes som simmare till Oceania Games i Samoa mot simmare från andra länder.

Hon säger: "Pappa sade alltid: 'Framgången kommer efter hårt arbete. Den hamnar inte bara i knät.'"

Monica har lärt sig att det verkligen gäller simning, och hon upptäckte att det även gäller i livet när hennes pappa dog oväntat några månader efter hennes elfte födelsedag.

"Jag stod pappa mycket nära", säger Monica. "Han fick mig att börja simma. Han tog mig till alla mina träningar och tävlingar. När han dog kändes det som om jag inte hade någon att prata med."

Ge inte upp

Det var svårt för henne att förlora sin pappa. Men Monica ger inte upp under jobbiga träningspass, så när hennes pappa dog tänkte hon inte ge upp sin tro på sin himmelske Fader heller.

Monica Saili har lärt sig att livet inte blir lättare av att ge upp när det blir tufft.

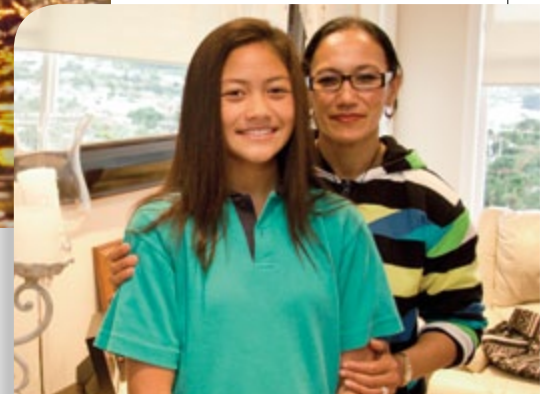
GE INTE UPP!

”Då och då upplever vi alla svåra dagar. Förtvivla inte.

Ge inte upp. Försök upptäcka solljuset genom molnen.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Att ständigt söka sanningen”, *Nordstjärnan*, mars 1986, s. 10.

Men sin mammas hjälp har Monica tagit sig igenom en del svåra tider. Allteftersom har hon lärt sig att svårigheter inte kan hindra henne från att vara glad.

”Pappa var mitt exempel”, säger hon. ”Han lärde mig hur man följer evangeliet.”

Sedan hans död har Monica börjat studera skrifterna innan sängdags, ”och försökt göra det till en vana”, säger hon. Hon står för sin tro i skolan. ”Jag får många frågor om kyrkan”, säger hon. Och hon verkar som församlingens sångledare.

”Jag är välsignad som är medlem i kyrkan”, säger Monica. ”Jag får tröst när jag blir alltför stressad.”

Starkare i slutändan

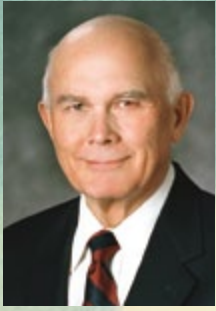
Monica saknar fortfarande sin pappa. Men med mammas och familjens stöd kämpar hon vidare.

Hon har fullt upp med piano- och fiollektioner, elevrådsmöten, simning, Personlig tillväxt-programmet och att leda sången under sakramentsmötena.

Hon vet inte än hur långt simningen kommer att ta henne eller hur länge hon ska hålla på med det. Men när det gäller evangeliet är hon fast besluten att hålla fast vid det till änden.

”Ibland är livet svårt”, säger Monica. ”Men vi kan bli starkare av att göra sådant som är svårt. Man behöver bara fortsätta simma.” ■

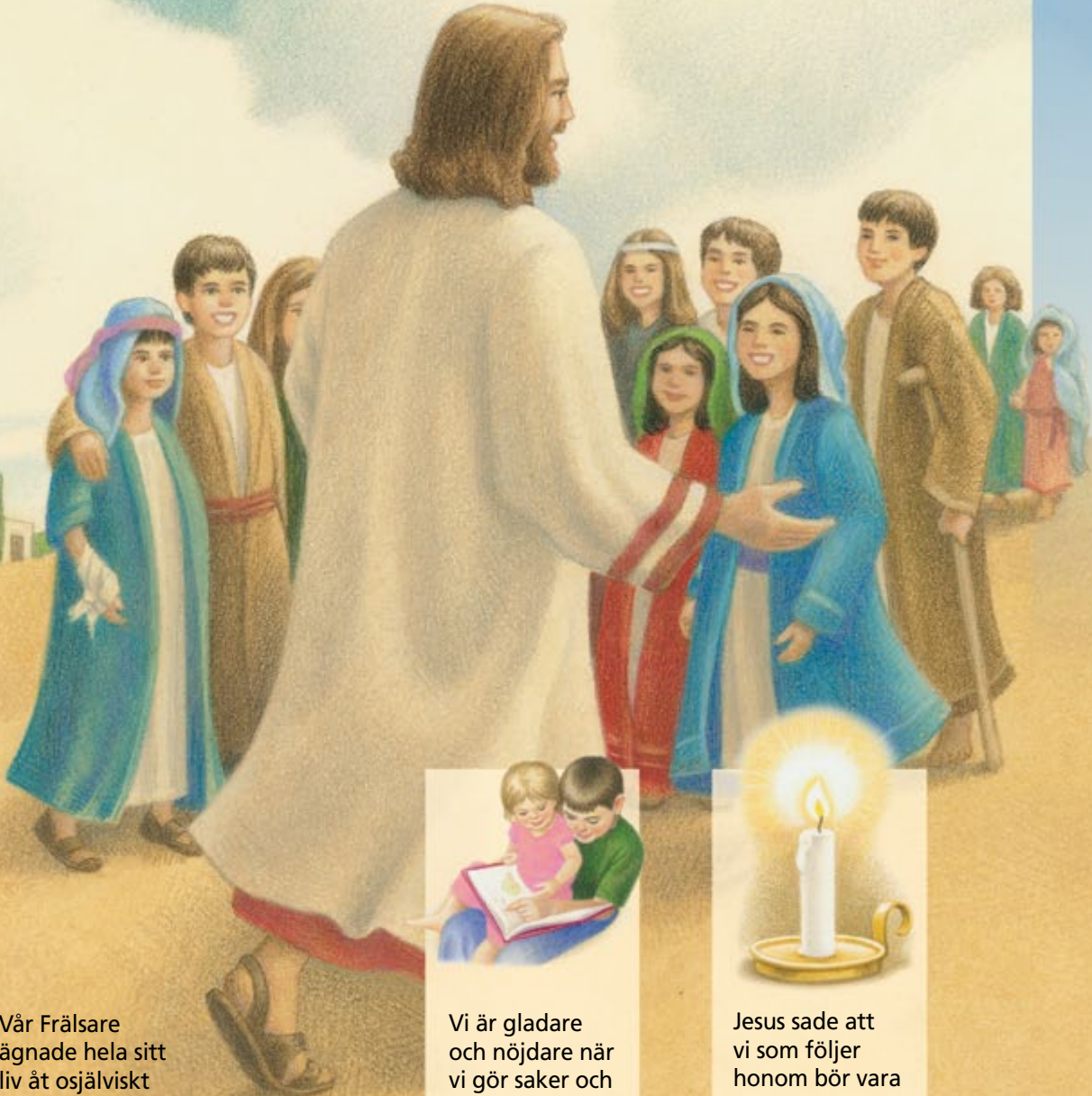
Gå till liahona.lds.org för att se fler fotografier från den här berättelsen.

Äldste
Dallin H Oaks
i de tolv
apostlarnas
kvorum
berättar om
några tankar
om det här
ämnet.

Varför är det viktigt att tjäna andra?

Från "Osjälviskt tjänande", Liahona, maj 2009, s. 93–96.

Genom att ta del av sakramentet varje vecka visar vi att vi vill tjäna Herren och våra medmänniskor.

Vår Frälsare ägnade hela sitt liv åt osjälviskt tjänande. Han lärde att vi alla bör följa honom genom att förneka oss själviska intressen för att kunna tjäna andra.

Vi är gladare och nöjdare när vi gör saker och tjänar andra därför att vi kan ge något, inte för att vi ska få något.

Jesus sade att vi som följer honom bör vara betydelsefulla och unika, och lysa för alla människor.

**President
Henry B. Eyring**

förste rådgivare i
första presidentskapet

De vägleder dig hem

Vår kärleksfulle himmelske Fader vill att alla hans andebarn ska komma tillbaka hem till honom igen. Han sände sin Son Jesus Kristus för att vägen tillbaka skulle bli säker. Han har också satt ut vägledare och räddare som hjälper hans barn längs vägen. Föräldrar, bröder och systrar, far- och morföräldrar, fastrar och farbröder och mostrar och morbröder är duktiga vägledare och räddare.

De som arbetar i Primär hjälper också till att vägleda barn. En kvinna satt som ung i den generalkommitté för Primär som hjälpte till att skapa VDR-mottot. Hon undervisade i Primär i sin församling tills hon var nästan 90 år gammal. De små barnen visste att

hon älskade dem. Och framför allt lärde de sig genom hennes exempel att lägga märke till och känna igen den Helige Anden.

En eftermiddag hade min hustru skjutsat vår äldste son till en kvinna som lärde honom att läsa. Jag skulle hämta honom på vägen hem från mitt arbete.

Hans lektion slutade tidigare än väntat. Han var säker på att han skulle hitta hem. Så han började gå. Han hade bara gått lite mindre än en kilometer när det började bli mörkt. Han var fortfarande långt hemifrån.

Ljuset från bilarna som åkte förbi honom var suddigt eftersom han hade tårar i ögonen. Han insåg att han behövde hjälp. Därför gick han ifrån vägen och

VDR-VÄGLEDARE

President Eyring berättade om en primärlärare som hjälpte till att skapa VDR-mottot: Välj det rätta. Det här mottot har väglett barn till att göra bra val i många år. VDR-ringarna som visas här är på tyska, finska, engelska, franska och italienska.

VILKA ÄR DINA VÄGLEDARE?

President Eyring sade att vår himmelske Fader har satt ut vägledare och räddare på jorden som hjälper hans barn att komma tillbaka till honom. Du kan rita en bild av några av de personer som vår himmelske Fader har gett dig för att de ska vägleda dig. Eller så kan du skriva ett kort och tacka en av dessa personer för något han eller hon har gjort för att hjälpa dig.

EN LEDARE ELLER
ANNAN MEDLEM
I KYRKAN

EN FÖRÄLDER ELLER
FAMILJEMEDLEM

EN LÄRARE

EN FÖRÄLDER ELLER
FAMILJEMEDLEM

hittade en plats där han kunde knäböja.

Han hörde röster som kom emot honom på andra sidan buskarna. Två ungdomar hade hört att han grät. De sade: "Kan vi hjälpa dig?" Han berättade att han hade gått vilse och ville komma hem. De frågade om han kunde sitt telefonnummer eller sin adress. Det kunde han inte. De tog honom till en bostad i närheten där de bodde. De hittade vårt efternamn i telefonkatalogen.

När telefonen ringde skyndade jag hem till dem, tacksam över att snälla människor hade satts ut längs hans väg hem. Och jag har fortsatt vara tacksam över att han har blivit undervisad om att be i tro om att hjälp skulle komma när han hade gått vilse.

Jag vittnar om att Herren älskar dig och varje Guds barn. När du följer den inspirerade riktningen i den här sanna Jesu Kristi kyrka kan du tryggt komma hem till din himmelske Fader och Frälsaren. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2010

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Templet är ett Guds hus

”Heliga förrättningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt” (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”).

JoAnn Child och Cristina Franco

Hur känns det när du ser hur vackert templet är? Kommer du att tänka på de här orden: ”Jag längtar så till templet, att komma dit en dag”?

Ibland när barn sjunger sången ”Jag längtar så till templet”¹ vill de komma till templet en dag, men de kanske inte förstår varför templet finns, vad som händer i templet eller vad de behöver göra för att komma in. Låt oss ta reda på mer om templet.

Varför finns det tempel?

Herren har sagt: ”Bygg ett hus åt mitt namn vari den Allrahögste kan bo” (L&F 124:27). Herrens ande finns i hans tempel. Templet är ett Guds hus. Det är en plats där vi ingår förbund (eller löften) med vår himmelske Fader. Om vi

håller våra förbund kan vi bo hos honom igen.

Vad händer i templet?

Alla måste döpas för att kunna komma tillbaka till vår himmelske Fader. Många av vår himmelske Faders barn har dött utan att de har döpts. När du har fyllt 12 år kan du döpas i templet för sådana personer så att de kan få samma välsignelser.

I templet får vi också en begåvning, eller gåva. Den här gåvan är löftet att om vi håller buden så kan vi få evigt liv.

I templet kan en man och en kvinna beseglas som familj för tid och all evighet. Det betyder att om de fortsätter att vara värdiga så är de gifta för evigt och kan vara tillsammans med sina barn som en evig familj.

Allt som görs i templet görs genom prästadömet, eller Guds myndighet.

Hur förbereder jag mig för att komma in i templet en dag?

För att komma in i templet måste man vara minst 12 år. Du måste ha döpts och konfirmerats. Du måste tro på vår himmelske Fader och på hans Son, Jesus Kristus Du måste tro på Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Du måste följa vår himmelske Faders bud. Din biskop eller grenspresident intervjuar dig för att se att du är värdig att komma till templet, och du får en tempelrekommendation som du ska visa upp i templet. Om du får en rekommendation så betyder det att du lever så som du bör för att kunna komma in i templet.

Om du håller dig kvar på stigen som tar dig till templet så kommer du att vara förberedd att komma dit och ”få känna Andens maning och lyda Herrens lag. För templet är Guds eget hus, där frid och kärlek råder.”² ■

SLUTNOTER

- 1.”Jag längtar så till templet”, *Barnens sångbok*, s. 99.
- 2.”Jag längtar så till templet”, s. 99.

AKTIVITET

Titta på båda bilderna. Vilken familj är redo att gå till templets öppet hus?

(1) På första bilden ringar du in sådant som hjälper familjen att förbereda sig för att besöka templet. (2) På andra bilden ringar du in sådant som familjen behöver ändra på för att göra sig redo att gå. (3) Tänk på två saker du kan göra för att förbereda dig för att komma till templet när du är äldre. Skriv ner vad du ska göra under bilderna.

En sak jag ska göra för att förbereda mig för att komma till templet är

En sak jag ska göra för att förbereda mig för att komma till templet är

Pionjärdagen i Tahiti

Maria T. Moody

Barnen i Papeete stav i Tahiti älskar pionjärer! De samlades tillsammans med sina föräldrar och hade en pionjärdag i staven för att hedra pionjärerna som färdades till Saltsjödal 1847.

Varje församling byggde en pionjärvagn. Några byggdes med cykelhjul och andra med hästar av kartong. Barnen marscherade i en parad, lekte pionjärlekar och åt god mat.

Pionjärdagen är också en speciell dag när man kan minnas människorna i varje land som accepterat evangeliet och som undervisar andra om det. Alla dessa människor är också pionjärer! ■

Den här familjen hade matchande bahytter, förkläden och hängslen.

De här pojkarna drog sin församlings täckta vagn i paraden.

*Några av flickorna hade kjolar och pionjärbahytter på sig.
Några av pojkarna hade hattar och snusnäddukar på sig.*

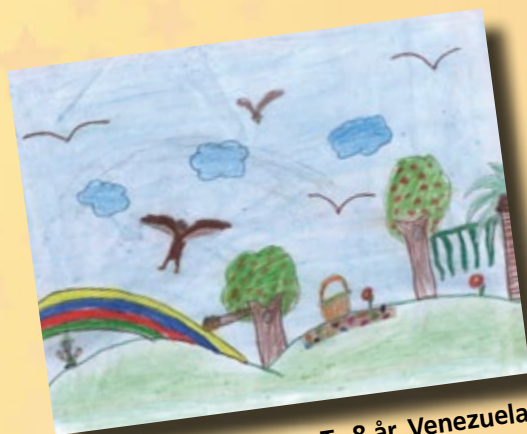

Marcia V., 5 år, från Peru är sina föräldrars, Patricias och Rauls, stolthet och glädje. Hon går i VDR-klassen i Primär och har en VDR-ring. Hon tycker om att färglägga bilderna i Liahona och hennes favoritpsalm är "Jag är Guds lilla barn".

Hon gillar att ta hand om de mindre barnen och hjälper sin lärare att sudda ut på tavlan. Hon spelar fiol. Marcia tycker om att ha hemafton och att gå till kyrkan. Hon älskar sin himmelske Fader och vet att han älskar henne också.

Skicka en teckning, ett foto, en upplevelse, ett vittnesbörd eller ett brev till liahona@ldschurch.org och skriv "Our Page" på ämnesraden. Varje bidrag måste innehålla barnets fullständiga namn, kön och ålder samt föräldrarnas namn, församling eller gren och stav eller distrikt samt ett skriftligt tillstånd från föräldrarna (e-postmeddelande går bra) att publicera barnets foto och bidrag. Brev kan komma att förtydligas eller förkortas.

Guillermo T., 8 år, Venezuela

Sarah D., 6 år, Brasilien

Jair O., 10 år, Peru

EN FAMILJ FÖR EVIGT

Den 23 augusti 2008 beseglades min familj i Salt Lake-templet i Utah. Det var en dröm som gick i uppfyllelse för oss. Vi åkte över hela världen. Det var en lång, tröttsam resa, men det var värt besväret. När vi kom till Utah var det kväll och det första vi gjorde var att gå och titta på templet. Det var så vackert på kvällen med alla lampor som lyste upp det. Två dagar senare beseglades vi. Systersonen som tog hand om barnen i templet hjälpte min syster och mig att klä oss i vita kläder. Sedan gick vi till våra föräldrar. Det kändes som om jag skulle gå för att träffa Jesus. Vi var så glada över att beseglas! Nu vet jag att jag kan vara tillsammans med min familj för evigt.

Dean F., 5 år, Sri Lanka

Kallelsen

Corine Pugh

Baserad på en sann berättelse om pionjären John Carling

"[Bygg] ett hus åt mitt namn, ja, på denna plats, så att ni kan bevisa för mig att ni är trofasta i allt vad jag befäller er" (L&F 124:55).

Isaac, Isaac." Det var mors röst. "Far behöver dig i inhägnaden." Isaac lyfte på huvudet och tittade ut genom fönstret. Mycket riktigt, solen höll på att gå upp och det betydde att det var dags att göra sina sysslor. Isaac klev upp ur sängen och sträckte sig efter skjortan. Han kunde höra oxarna råma.

När han gick ut genom köksdörren såg han sin far leda ut gamle Taurus genom grinden.

"Vart ska du gå så tidigt, far?" frågade Isaac.

"Bara bort till stängslet. Jag vill att du håller i sädhinken så att Taurus står still."

Den gamle oxen bölade som för att fråga: "Vad är det som händer?" Men när Isaac höll hinken under mulen lugnade Taurus ner sig och började fånga upp säd med sin långa tunga. Medan oxen åt band far fast grimman vid stängslet.

När mor kom ut genom ytterdörren sade far: "Jag ska göra ett speciellt projekt, Emeline. Kan du vara snäll och hämta den breda blyertspennan som ligger på bordet?"

När mor kom tillbaka med pennan lade far några plankor på marken. Efter att ha tittat noga på Taurus började han rita på det lena gula träet.

"Vad gör du, far?" frågade Isaac.

"Broder Fordham och jag har fått ett viktigt uppdrag för templet", förklarade far. "Vi ska hjälpa till att göra de tolv oxstatyerna som ska hålla upp bassängen i doprummet. Jag ritar mönstret och Taurus är min modell."

Taurus lyfte på huvudet när han hörde

sitt namn uttalas och återgick sedan till sin frukost.

Isaac tittade på medan hans far ritade långa, vida linjer. "Det börjar se precis ut som Taurus", sade Isaac. "Men varför valde du just honom?"

"Därför att han är stark och den bästa oxen jag någonsin har sett. Ser du hur han står? Han verkar vara medveten om sin betydelse. Taurus är lydig också."

"Det här projektet är en mycket speciell kallelse, far. Eller hur?"

"Ja, det är det. Jag är tacksam för att jag blev ombedd att hjälpa till."

Isaac strök med handen över Taurus nacke. Han kunde känna oxens starka muskler. "Vilken ära för dig, gamle gosse", viskade han.

Isaac skyndade sig att göra sina sysslor. Han tillverkade till och med sina vanliga två dussin träklädnypor fortare än vanligt. Han visste att han skulle ha tid att göra vad han ville när han var klar.

Idag ville Isaac rita. Hans föräldrar hade gett honom tillstånd att rita på hällen till öppna spisen med bitar av kol från den nedbrunna veden. Kolen kunde lätt tvättas bort, och han kunde använda den till att göra tjocka eller smala linjer.

Medan Isaac ritade av Taurus tänkte han på sin far och det vackra templet som byggdes i Nauvoo. Om Isaac var stark och lydig som Taurus kanske Herren skulle välja honom till att arbeta på templet, precis som hans far. ■

"Dela med er av era talanger, för det som vi villigt ger åt andra får vi behålla."

President Thomas S. Monson,
"Hjälpföreningens anda",
Liahona, juli 1992, s. 93.

ILLUSTRATION JIM MADSEN

Tillsammans för evigt

Rebecca Cornish Talley

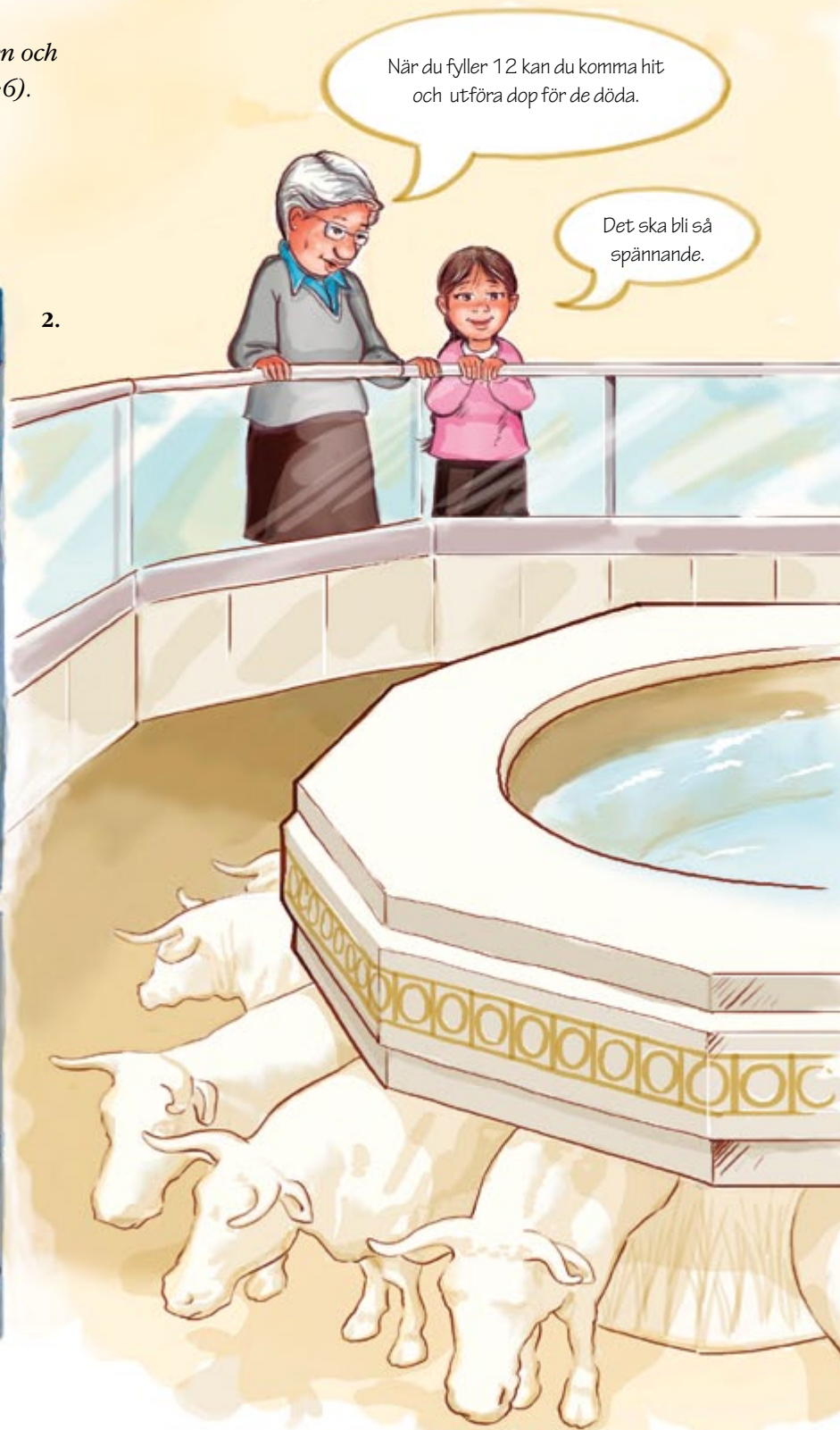
Baserad på en sann berättelse

"Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder" (3 Nephi 25:6).

1. Innan templet nära Olivias hem invigdes bad hon sin mormor att följa med henne till templets öppet hus.

2.

3.

4.

Beseglingar kommer att förrättas i det här rummet. Ställ er framför spegeln och titta på spegeln på andra sidan rummet. Vad ser ni?

Det är som om vi fortsätter i all evighet.

Precis som vår familj, eller hur? Vi kommer också att få träffa morfar igen en dag.

Du har rätt. Om vi håller buden kan vi vara tillsammans med morfar och hela vår familj eftersom vi har beseglats i templet.

5. Olivia och mormor följde efter guiden in i templets celestials rum.

Jag tycker om hur det känns härinne. Jag känner mig glad.

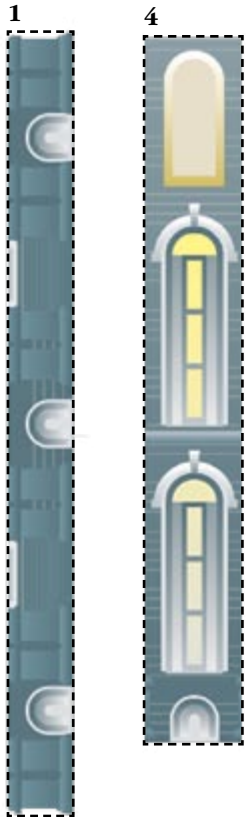
Det gör jag också.

6.

Jag älskar templet, mormor. En dag, när jag är äldre, ska jag komma hit och gifta mig. Jag är glad att hela vår familj kan vara tillsammans för evigt — morfar också.

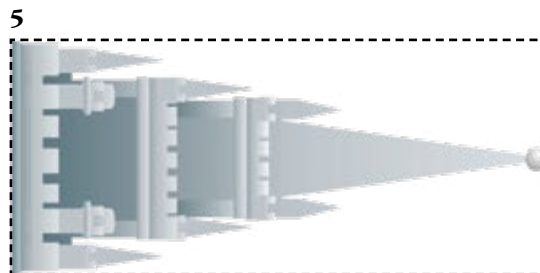
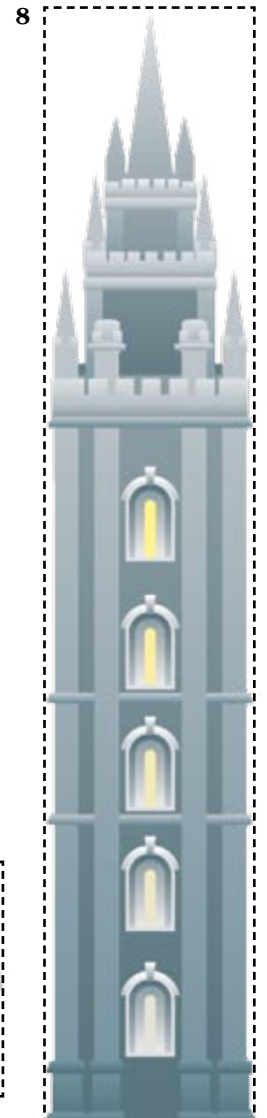
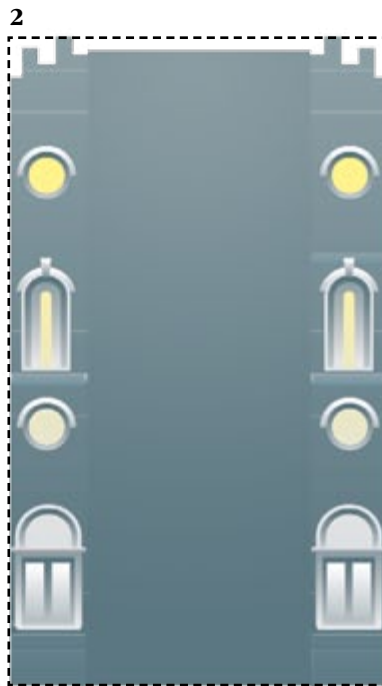
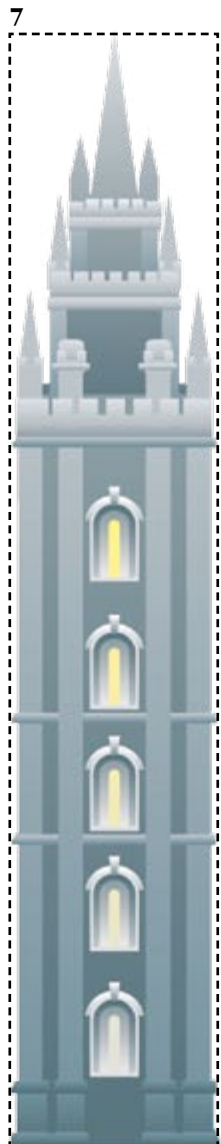
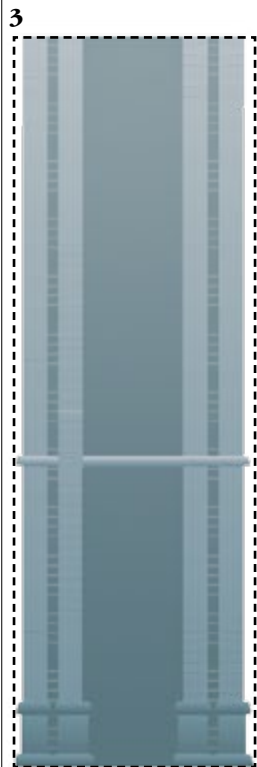
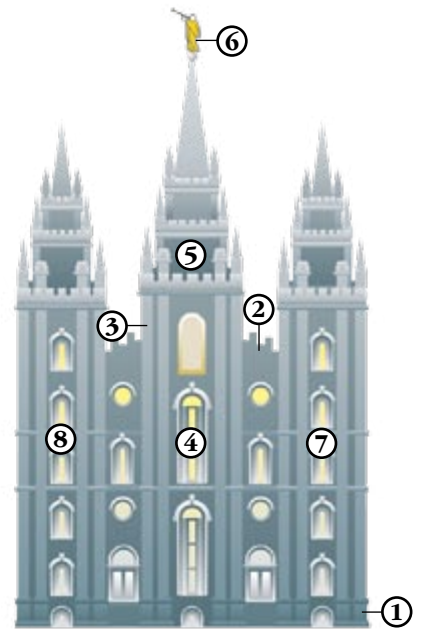
Precis. Jag är så tacksam för templet, för öppet hus och för dig.

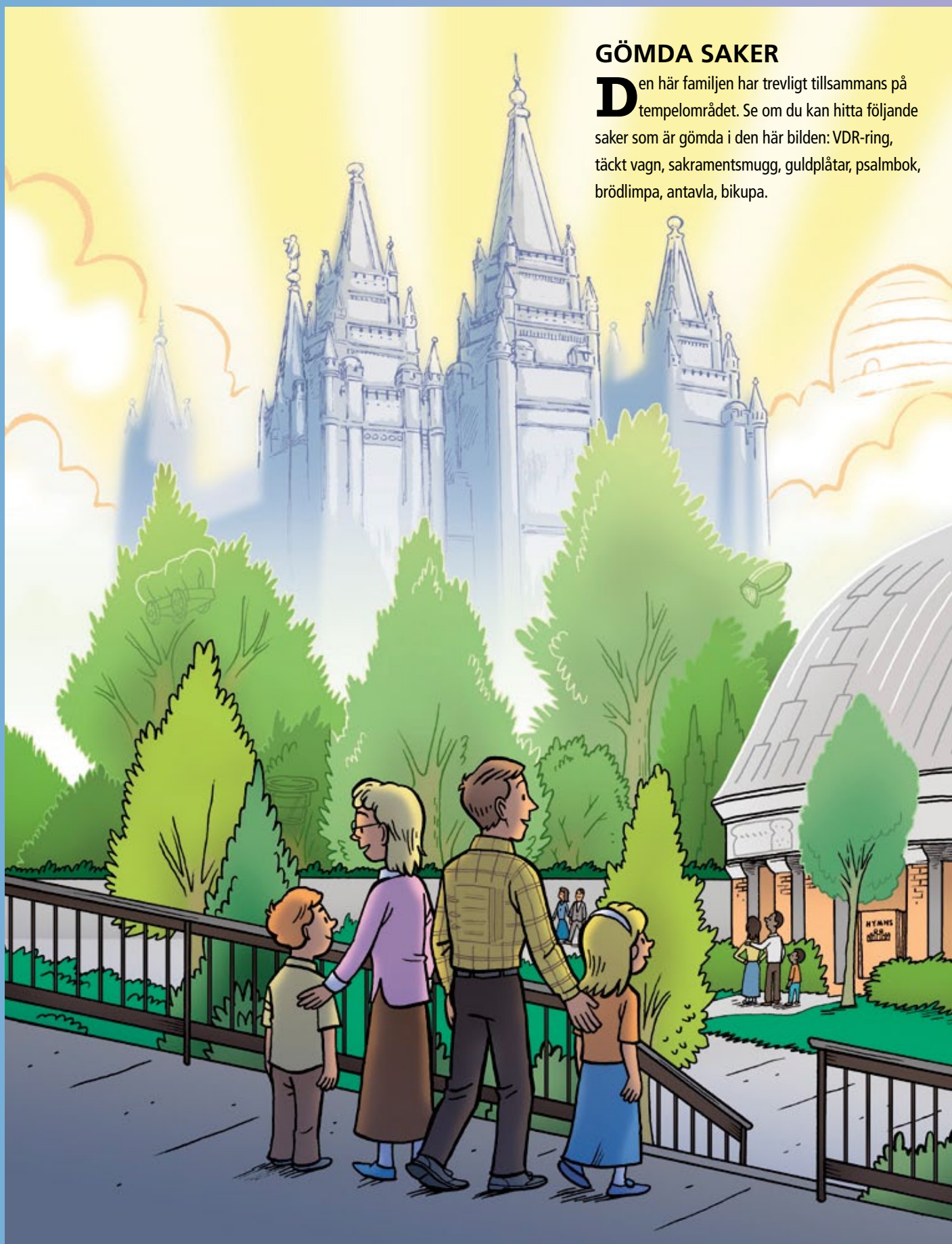
BYGG ETT TEMPEL

Det tog de första bosättarna i Saltsjödalen 40 år att bygga Salt Lake-templet. Klipp med hjälp av en vuxen ut de här delarna till templet och lägg ihop bitarna så att det blir en modell.

GÖMDA SAKER

Den här familjen har trevligt tillsammans på tempelområdet. Se om du kan hitta följande saker som är gömda i den här bilden: VDR-ring, täckt vagn, sakramentsmugg, guldplåtar, psalmbok, brödlimpa, antavla, bikupa.

Konferenskort

Du kan klippa ut de här korten och använda dem som påminnelser om vad du lärde dig på generalkonferensen.

”Mina unga vänner ..., ha [alltid] templet i sikte. Gör inget som kan hindra er från att träda in genom dess dörrar och ta del av de heliga och eviga välsignelserna där.”

President Thomas S. Monson

”Det är härligt att vara kristen och att leva som en sann Kristi lärjunge.”

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

”Genom vad som för er kan verka som obetydliga val kommer Herren sedan att leda er till den glädje ni vill uppleva. Genom era val kommer han att kunna välsigna otaliga andra.”

President Henry B. Eyring,
förste rådgivare i första presidentskapet

”Genom uppriktig vänlighet och uppriktigt tjänande kan vi bli vänner med dem vi betjänar. Från sådan vänskap kan en bättre förståelse för vår hängivenhet mot evangeliet och en önskan att lära sig mer om kyrkan växa fram.”

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

”Låt inte en enda dag gå utan att på något sätt handla efter Andens maningar.”

President Dieter F. Uchtdorf,
andre rådgivare i första presidentskapet

”Vi [kan] inte se vår himmelske Fader, men vi kan lyssna till hans röst och få den styrka vi behöver för att klara av livets svårigheter.”

Jean A. Stevens, första rådgivare
i Primärföreningens generalpresidentskap

”Ni har kommit till jorden vid den här tiden ... och Herren har börjat bereda världen för sin härliga återkomst. Detta är en tid med stora möjligheter och betydande ansvarsuppgifter. Detta är er tid.”

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

”Ni är inte ensamma! ... När ni håller förbunden ni ingått får ni vägledning och skydd från den Helige Anden. Ni omges av himmelska änglaskaror.”

Elaine S. Dalton,
Unga kvinnors generalpresident

Kyrkan efterlyser berättelser om nutida pionjärer

Hikari Loftus

Kyrkans tidningar

När kyrkans medlemmar tänker på pionjärer så föreställer de sig dem som färdades till västra USA med båt och till fots på 1800-talet.

Många kanske inte inser att de är pionjärer i vår tid.

Kyrkans historiska avdelning söker för närvarande berättelser om nutida pionjärer. Avdelningen välkomnar alla bidrag med personlig historia, men är särskilt intresserad av berättelser om omvända, om personer som bor i ett område där ett nytt tempel håller på att byggas eller har byggts, om missionärer som verkar i en ny mission och om personer som tillämpar evangeliet i sitt liv fastän de inte har många andra sista dagars heliga i närheten.

”Dessa personliga berättelser kan hjälpa personer som har haft samma upplevelser eller bott på samma plats eller levt under samma tid”, säger

Brad Westwood, ackvisionschef inom kyrkans historiska avdelning.

Personliga historier kan vara fulla av livsberättelser eller små redogörelser, till exempel minnen från en mission, upplevelser som förälder eller berättelser som rör en särskild händelse, säger broder Westwood.

”Vi tror att alla Guds barn är jämlika inför honom”, säger broder Westwood. ”Vi har alla en viktig berättelse att återge — vi har alla prövningar här i livet, och vi vet att historien hjälper till att stärka vittnesbörd.”

Om hundra år, säger broder Westwood, finns det någon som kanske inte har en egen släkthistoria men som läser din och säger: ”Jaha, det är så det är att vara nyomvänd.”

När folk får lära sig om sina släktingar eller

SKÄRMJUMP FRÅN FILMEN OM JOSEPH MILLETT

En kort film om Joseph Milletts liv som finns på engelska på news.lds.org återger en trosstärkande berättelse som gjorts tillgänglig tack vare att den bevarats genom personliga historier.

andra pionjärer — bland annat om provningarna de hade, vad de lärde sig och visdomen de fick — kan de få råd och hjälp för sitt eget liv.

När en berättelse skickas till biblioteket katalogiseras den och kan ses och läsas av besökare. Manuskripten eller böckerna förvaras i kyrkans historiska biblioteks klimatkontrollerade miljö vilket förlänger livslängden.

Broder Westwood ger följande råd till dem som vill skicka in sina personliga historier till kyrkans historiska bibliotek:

Skriv så att allmänheten kan läsa det. Dagböcker och journaler är underbara historiska källor, men de handlar ofta om vardagliga händelser och personliga tankar som inte alltid är lämpliga för allmänheten. Ibland kan de äventyra någons privatliv. Om historierna innehåller information som kan skada någons goda namn så tas de emot, men de görs inte tillgängliga för allmänheten.

Skriv berättelserna i segment och mindre delar. Ofta kan det vara en avskräckande tanke att börja med sina minnen som barn och täcka allt som hänt fram till nuvarande tid. Börja med en berättelse åt gången. Börja till exempel med att bara skriva om din mission. När det väl är klart kan du gå vidare till en annan del av livet.

Ta med ursprungsmaterial. Om du har ett brev kan du överföra texten eller sätta in brevet i en bok. Om du har ett fotografi kan du ta med det. Om du har använt information från en viss bok så kan du ange det. Du kan använda urklippsalbum som en del av din personliga historia. Men de som gör urklippsalbum skriver vanligtvis inte så mycket om det som händer på bilderna, säger broder Westwood. Han föreslår att man tar några minuter och skriver om det som händer på bilderna som finns i ett urklippsalbum.

Prata med och intervju andra. ”Vi tänker vanligtvis på vår personliga historia från vårt eget perspektiv, men ju fler perspektiv vi kan få, desto tyngre

väger informationen”, säger broder Westwood. Du får ett nytt perspektiv genom att intervjua andra och det kan förbättra din historia.

Skriv om andliga upplevelser, avgörande stunder och viktiga faktorer, människor och händelser. ”Alla tycker om en välskrivna berättelse”, säger broder Westwood. Skriv om upplevelser med en början, en mittendel och ett slut. ”Använd inte 60 sidor till ditt liv innan du var två år. Du kommer förmodligen

inte att skriva det, och ingen kommer att läsa det.”

Skriv om sådant som du brinner för. Broder Westwood föreslår att man i stället för att skriva kronologiskt kan skriva mer om teman eller ämnen som man är intresserad av.

Viktigast av allt, man ska inte skicka in en personlig historia eller släkthistoria utan att låta medlemmarna i släkten läsa den först, eftersom den kan stärka

släkten som den handlar om.

Broder Westwood menar att de som tar sig tid att skriva ner sin personliga historia och uppriktigt berätta om de svåra och de goda tiderna kan se Herrens hand i sitt liv och lämna ett arv och minnen efter sig som stärker släkten och andra medlemmar i kyrkan.

Om du är en nutida pionjär och vill berätta om dina upplevelser kan du skicka din historia till kyrkans historiska avdelning.

Du kan lämna in eller skicka din historia till: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, USA, Attention: Acquisitions.

Det går att lämna in historien personligen mellan klockan 9:00 och klockan 17:00, måndag till fredag.

Man kan också skicka den via e-post till ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org eller ringa Church History Acquisition call center på 001-801-240-5696. ■

© 2006 DAVID STOKER

Personliga historier kan hjälpa andra att stärka sin tro.

Unga vuxna måste bli den bästa generationen, säger äldste Perry

Jag har sett den innerliga andliga styrkan hos de unga vuxna i kyrkan”, sade äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum under Kyrkans utbildningsverksamhets utsändning för unga vuxna den 6 mars 2011. ”Jag vet vad ni förmår.”

Han talade om fyra saker som kan hjälpa de unga vuxna uppnå sin potential och hjälpa andra återfå sin tro på Kristus: Dagliga böner, dagliga skriftstudier, tempelvärdighet och dagligt tjänande.

”Ni är den generation som Herren har sparat för den här tiden ... Jag uppfordrar er att bli ’den bästa generationen’”, sade äldste Perry.

Läs, lyssna på eller se talet på flera språk på institute.lds.org. Klicka på **CES Firesides** och välj sedan språk.

Evangeliet ger glädje säger äldste Cook till asiatiska medlemmar

Mellan den 12 och den 20 februari 2011 besökte äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum medlemmarna i Korea och Japan.

Han sade till kyrkans medlemmar i Söul i Korea att vi bör vara tacksamma för det vi har i stället för att fokusera på det vi inte har. Han påminde dem om att evangeliet ger den glädje, lycka och frid vi alla söker.

Äldste Cook träffade också journalister från flera dagstidningar för en frågestund.

Äldste Cook undervisade, gav råd och besvarade frågor från missionärerna i Koreamissionen Daejeon och deltog i ledarskapsmöte för prästdömet i missionen.

Äldste Cooks besök avslutades med att han

FOTO GEON WOO JUN

Under sin resa i Sydkorea påminde äldste Quentin L. Cook medlemmarna om att evangeliet ger den glädje och frid vi söker. Fler fotografier finns på news.lds.org.

närvarade vid en konferens i Cheongju stav. Det var stavens första besök av en apostel.

Äldste Cook deltog också i ett ledarskapsmöte i Kobe i Japan och i en konferens i Okayama stav. Han träffade representanter från Meiji-helgedomen i Tokyo och gjorde även ett kort besök i Vietnam.

Lagen ger oss möjlighet att uppnå vår potential, säger äldste Christofferson

”Gud ger oss, sina barn, möjligheten och ansvaret att stifta lagar och rättssystem som styr mänskliga relationer och beteende”, sade äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum i ett tal till medlemmarna i J. Reuben Clark Law Society den 4 februari. Han talade om vilken betydelse lagen har när det gäller att låta människor uppnå sin fulla potential i det här livet och i nästa.

Äldste Christofferson påminde åhörarna om att ”vi kan inte uppnå fullkomlig rättvisa förutom genom Jesus Kristus”, och att ”det bästa vi kan göra för att hjälpa andra bli vad de kan bli är att leda dem till Frälsaren”. Han vittnade om

Frälsarens makt att rätta till felaktigheter och att ”kompensera för vår otillräcklighet och rättfärdiga oss inför den lag som gör det möjligt för oss att ärva evigt liv tillsammans med honom”. Han avslutade med sitt vittnesbörd om att Kristus lever.

Under brasaftonen förärdades äldste Christofferson utmärkelsen J. Reuben Clark Law Society Distinguished Service Award för sina bidrag inom juridiken.

Syster Beck betonar Hjälpföreningens roll i Guds plan

Hjälpföreningens generalpresident Julie B. Beck träffade nästan 10 000 hjälpföreningssystrar och ledare på BYU-Idahos universitetsområde den 26 februari 2011 för att stärka deras tro och uppmuntra dem i deras roller i Hjälpföreningen och i frälsningsplanen.

Under ett allmänt möte och ett ledarskapsmöte besvarade syster Beck frågor från kvinnor och prästadömsledare från över 40 stavar i sydöstra Idaho i USA.

Syster Beck vittnade om att när de som är engagerade i Hjälpföreningens arbete har Herrens ändamål i sinnet och hjärtat och uppfyller hans ändamål här på jorden, blir de välsignade, stärkta, renade och helade.

”Vi har en organisation som etablerats av Herren för att välsigna hans döttrar”, sade hon. ”Herren vet vilka ni är för det här är hans verk. Han stärker er och upplyfter er.”

Läs mer om vad syster Beck undervisade om och se en tillhörande film på news.lds.org. (Filmen och texten finns bara på engelska.) ■

Symaskiner stärker oberoende

Med kyrkans donation i form av 50 symaskiner till Fijis socialdepartement 2010 och en kommande donation med ytterligare 50 ökar oberoendet och arbetstillfällena för kvinnorna på Fijis landsbygd.

Donationer från kyrkans medlemmar till humanitära fonden gör det möjligt för kyrkan att uppfylla behov runt om i världen genom sådana projekt som symaskinsdonationer. Kyrkans representanter har ett nära samarbete med kommun-, och statsledare för att försäkra sig om att de är införstådda med lokala omständigheter och respekterar invånarnas önskemål.

”Vi gör det här och andra liknande projekt eftersom vi följer Jesus Kristus”, sade områdessjuttio äldste Taniela B. Wakolo i en intervju med *Fiji Times*. ”Vår tro får oss att ... göra gott i världen.”

Japansk medlem får utmärkelse

Den 9 november 2010, fyra månader före den förödande jordbävningen i Japan, fick Yoji Sugiyama, medlem i Fujisawa stav, utmärkelsen Order of the

Sacred Treasure för sitt tjänande i hemlandet.

Som medlem i utrikesdepartementet under flera år var broder Sugiyama mycket engagerad i att förhandla om fördrag och att verka som sändebud för Japan.

Broder Sugiyama menar att Herren ger oss alla möjligheter att

göra gott inom vårt eget område. Han sade: ”Herren ger oss ibland svårigheter så att vi kan komma underfund om våra behov. Utan dessa nödvändigheter och möjligheten att hitta bra lösningar gör människan inga framsteg och för inte med sig någon glädje i den här världen.”

Latter-day Saint Charities ordnar med rent vatten

Nästan en miljard människor på jorden saknar tillgång till rent vatten vilket ofta leder till sådana vattenburna sjukdomar som kolera, diarré och tyfus. Men sedan 2002 har kyrkan hjälpt sju miljoner människor i över 5 000 samhällen att få tillgång till källor med rent vatten. Filmen *Water Is Happiness*, (Vatten är lycka) som finns på news.lds.org, visar hur LDS Charities ordnar med rent vatten i en by i Sierra Leone. ■

VÄRLDEN I KORTHET

Uppdatering av *Levande profeters lärdomar*

Kyrkans utbildningsverksamhet har gett ut en ny lektionsbok helt i färg, *Levande profeters lärdomar*. Den nya lektionsboken betonar betydelsen av nutida profeter, beskriver vilken roll första presidentskapet och de tolv apostolarnas kворum har och förklarar successionsordningen i första presidentskapet.

Boken kan köpas via store.lds.org eller via distributionsfilialer i USA. Den nya utgåvan finns för närvarande på engelska och spanska och översätts till andra språk.

Kyrkan värd för hyllning av olika trosåskådningar

En musikal med många trosåskådningar framfördes i Tabernaklet på

© 2007 IRI

Den musikaliska hyllningen av olika trosåskådningar startades under Olympiaden 2002 och hålls varje år i februari.

Temple Square den 20 februari 2011. I programmet ingick sång, dans, skriftuppläsningar och böner från varierande religiösa traditioner.

Ett antal evenemang vid lokala synagogor, kapell, hinduisttempel och andra platser föregick söndagens konsert och framhöll traditionerna i Utahs religiösa gemenskap. ■

BREV TILL REDAKTIONEN

Hemmet och äktenskapet grundat på Frälsaren

Min make och jag använder *Liahona* under hemaftnarna. Det har varit en underbar upplevelse. I budskapen från första presidentskapet söker vi inspirerande ord som hjälper oss med våra dagliga utmaningar. På så sätt stärker vi grunderna till ett hem och ett äktenskap som grundas på Frälsaren Jesus Kristus.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal, Brasilien

Glädje mitt i sorgen

Budskapen i *Liahona* har verkligen stärkt mig, särskilt efter det att min mor dog. Också mitt i sorgen är jag glad över att vara en del av detta stora verk och att ha alla evangeliets välsignelser i mitt liv. Jag vet att om jag uthärdar till änden kan jag få vara tillsammans med mamma igen. ■

Dinabel Zelaya, Honduras

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas.

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Börja!", sidan 42: Som en del av lektionen kan ni leka en variant av "Följa John" för att illustrera hur man kan vänta på att någon säger att man ska göra något. (För att leka leken säger en person: "Jag säger ..." och säger sedan till de andra att de ska göra en viss sak, till exempel sträcka upp handen. Personen fortsätter att göra så några gånger, och sedan försöker han eller henne att få de andra att göra något utan att först ha sagt: "Jag säger." Till exempel: "Jag säger räck upp handen. Jag säger klappa händerna. Stampa fötterna.") Bär ditt vittnesbörd om ett tillfälle när du har fått vägledning efter att du själv börjat göra något.

"Svaret i vers åtta", sidan 50: Läs artikeln tillsammans och läs sedan Jakobs brev 1:8. Samtala om vad det innebär att vara splittrad. Ni kan också läsa Matteus 6:24 och Josua 24:15. Vad lär den här artikeln om sambandet mellan våra val och våra önsknings? Vad lär den oss om vår himmelske Fader? Vad gjorde Angelica för att få svar på sina frågor? Du kan vittna om vikten av skriftstudier och bön.

"Kallelsen", sidan 68: Återge berättelsen. Ni kan samtala om hur familjemedlemmarnas talanger kan hjälpa andra genom tjänande och kallelser i kyrkan. Bestäm er för att lära er eller förbättra en talang eller färdighet. ■

I ÅR ÄR DET OGRÄS — DRA UPP DET

Mont Poulsen

När jag växte upp i Lehi i Utah, USA hade min familj så stora odlingsmarker att vi växlade mellan majs och potatis varje år. En dag bad pappa mig att dra upp ogräs bland majsens medan han drog upp ogräs bland potatisen. När jag arbetade mig igenom en rad med 15 centimeter långa majscolvar hittade jag en ensam potatisplanta som var större och vackrare än någon av potatisplantorna på pappas sida av odlingen. Jag ropade på honom och frågade: "Vad ska jag göra med den här?"

Pappa tittade knappt upp. "Dra upp den."

Jag trodde att han inte hade sett att jag pekade på en potatisplanta så jag protesterade: "Men pappa, det är inget ogräs. Det är potatis." Återigen, utan att titta upp, sade han: "Inte i år. I år är det ogräs. Dra upp det." Och det gjorde jag.

Sedan dess har jag ofta tänkt på visdomen i fars ord. Jag har insett att lydnad inte bara är att göra rätt val, utan att göra rätt val *i rätt tid*. När jag tänker på allt som min himmelske Fader vill att jag ska göra i mitt liv så känns

När jag tänker på allt som min himmelske Fader vill att jag ska göra i mitt liv så känns det lika viktigt att göra dem i rätt tid som att göra dem över huvud taget.

det lika viktigt att göra dem i rätt tid som att göra dem över huvud taget.

Att till exempel verka som missionär, gå ut på träffar, gifta sig, få barn, skaffa sig en utbildning och börja arbeta heltid är rätta val. Men när man gör rätt saker i fel ordning kan konsekvenserna ofta bli katastrofala.

Kung Benjamin lärde att vi skulle "se till att allt ... sker med visdom och ordning" (Mosiah 4:27). Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum sade: "Tro innefattar också förtröstan på Guds tidsschema, för han har sagt: 'Allt måste ske i sin tid' (L&F 64:32)."¹

Jag tror att Satan bedrar oss genom att övertala oss att göra rätt saker i fel ordning: sexuellt umgänge före äktenskap, träffar före 16 års ålder, bli förälder och sedan gifta sig, och så vidare. Guds största bud, om de kompromissas med eller besudlas, blir plantor som växer i fel tid — ogräs. När jag har känt mig frestad att rättfärdiga rätt saker i fel tid har jag varit tacksam för min fars viktiga lärdom: "Inte i år. I år är det ogräs. Dra upp det." ■

SLUTNOT

1. Se Neal A. Maxwell, "Så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar", *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 85.

Kvinnor i alla nationer främjar fred, av Emma Allebes

*"Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa"
(Joh 14:27).*

"Detta har jag talat till er, för att ni skall ha

*frid i mig. I världen får ni lida, men var
vid gott mod. Jag har övervunnit världen"*

(Joh 16:33).

Victor Vasquez (ovan) och Ruth Lopez Anderson (omslagets framsida) är två av tjugofyra latinamerikanska sista dagars heliga som återgett sina inspirerande omvändelseberättelser och vittnesbörd för *Mi Vida, Mi Historia* – en utställning som nyligen visades i kyrkans kyrkohistoriska museum i Salt Lake City. Läs om nio av dessa sista dagars heliga på sidorna 16–21. Du kan se hela utställningen på internet på spanska eller engelska på lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.